

Nguyễn Văn Lý

Người Con Dâu

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Thôi Mẫn, Người Vợ

Vào một buổi xế trưa trong làng Lưu Thôn, mặt trời cuối tháng Bảy như một cái lưới lửa, liếm mái nhà, bờ sông, cánh đồng trơ trụi nứt nẻ, và những cái sân rộng, nơi nông dân đang phơi thóc. Không có lấy một người dưới cái hơi nóng hun đốt ấy. Ngay cả dòng nước từ Sông Lưu chảy ra làm thành một cái ao trước dinh cơ nhà họ Lưu, cũng bị nung đốt thành một sự im lặng ngái ngủ.

Cửa sau nhà Nhị Gia mở ra. Trần Thôi Mẫn ngồi sau cái cửa trông ra ao. Nàng là em dâu của Nghĩã Phần, vợ goá của Nhị Gia. Nàng đang thêu chiếc áo cưới cho con gái. Trên tấm lụa sa tanh màu đỏ lợt móc vào khung thêu, là hình vẽ hai con vịt bằng phấn hồng, con trước con sau, nhưng bơi rất sát nhau. Hai ba đường vẽ gợn cong, biểu tượng cho sóng nước bên dưới hai con vịt. Cây kim của Thôi Mẫn liên tục cắm xuống rút lên trên tấm sa tanh. Thêu hoa lá hoặc vịt thì không khó khăn gì, nhưng nàng phải hết sức chú ý khi thêu những làn sóng. Nàng phải chú tâm từng mũi kim, mặc dù nàng rất buồn ngủ vì hơi nồng nực của một buổi chiều cuối tháng Bảy.

Một giọt mồ hôi rơi xuống tấm sa tanh đỏ. Nàng khẽ rút từ khuôn thêu một chiếc khăn nhỏ in hàng chữ đỏ "Chào Mừng", và lau trán. Nàng ngẩng lên và thở phào. Bên ngoài trời nắng chói chang, và trong một lúc nàng không thể phân biệt được nước ao và con đường dọc bờ ao. Tuy ngồi trong rợp mà mặt nàng vẫn đầm đìa mồ hôi. Nàng vừa lau trán xong thì mồ hôi lại ứa ra. Quấn chiếc khăn vào ba ngón tay phải và tay trái nắm đuôi khăn, nàng chùi mạnh trán hai lần nữa. Chiếc khăn này là của An Phúc, chồng nàng, mua từ Thượng

Hải, trong lần về thăm nhà vừa qua, đã gần một năm rồi. Thoạt đầu nàng muốn để dành, nhưng cuối cùng chiếc khăn sọc màu lục đã cũ quá rồi. Thế là nàng phải lấy những chiếc khăn mới ra, cho thằng con trai Đại Chí một cái, một cái cho con gái là Vân Thụy, và chiếc này của nàng. Chiếc khăn bốc mùi long não khi nàng chùi mặt.

Nheo mắt lại, nàng nhìn con đường bên kia ao. Không có ai cả. Lần trước chồng nàng về cũng là một buổi trưa nắng nê và im lặng như thế này, dưới mặt trời thiêu nóng. Bố chồng nàng bị sốt và tiêu chảy sau một cơn cảm nắng. Mẹ chồng nàng hoảng hốt tưởng chồng chết, nên nhắn tin con trai ở Thượng Hải phải về ngay. An Phúc trở về và ở lại bảy ngày cho tới lúc ông bố qua cơn nguy hiểm. Tuy trách mẹ chồng quá hoảng hốt, nhưng Thôi Mẫn thầm sung sướng được đoàn tụ bất ngờ với chồng. Từ sáng đến tối, An Phúc hầu kè bố, thoa bóp lưng và chân cho bố, sắc thuốc cho bố uống, và săn sóc bố. Nhưng về ban đêm, chồng nàng là của nàng. An Phúc rất sợ sự nóng bức. Sau khi làm tình xong, chàng quay đi tránh đụng chạm đến thân thể vợ. Nàng thường nằm bên cạnh chồng, quạt cho chồng ngủ. Mùi thân thể chồng mơn man mũi làm nàng sung sướng và thỏa? mãi, mặc dù thân thể hai người không đụng vào nhau.

Bây giờ, mãi đến ngày cưới con gái chàng mới về nhà. Nàng đặt chiếc khăn mặt lên khung thêu. Giọt mồ hôi trên tấm sa tanh đỏ khô đi thành một hình tròn rộng, giống như mặt trăng lơ lửng ở chân trời vào buổi bình minh. Cong ngón tay út, nàng chọn sợi chỉ lụa màu hoa cà. Mỗi khi kim thêu xuyên qua lớp sa tanh căng thẳng, một âm thanh lơ lửng vang lên, "Bộp!" Trong lúc nàng thêu, nàng nhớ lại buổi sáng ngày cưới của chính nàng, hai mươi năm về trước. Sáng sớm hôm ấy, mẹ nàng đánh thức nàng dậy. Nàng khẽ trả lời mẹ, nhưng

vẫn nằm trên chiếc giường ấm áp và ngủ lại. Nàng mơ hồ nghe tiếng mẹ:

- Thôi Mẫn, mẹ sẽ để con ngủ thêm một lát nữa. Sáng mai vào giờ này, con sẽ phải dậy sớm, dâng trà cho cha mẹ chồng. Chú con đã nhiều lần cho con biết nhà họ Trần là một gia đình sang trọng, và luật lệ nhà họ rất khe khắt. Con phải hết sức thận trọng. Con ơi, con phải thức khuya dậy sớm; khi bị đối xử hà khắc, dù con đau đớn thế nào, cũng không được để lộ ra mặt. Chú con nói con trai họ là một người tử tế có tư cách; con phải ráng là một người vợ tốt.

Rồi một người lay mạnh nàng khiến nàng tỉnh ngủ hẳn. Đó là bà hàng xóm Trương Đại Má.

- Chúc mừng đại cô nương. Hôm nay là ngày đại hỷ của cô, tại sao chưa dậy? Dậy mau lên, tôi tới để làm mặt cho cô đấy.

Khoác chiếc áo bông cũ của mẹ lên bộ quần áo lót mới màu hồng, Thôi Mẫn ngồi bên cửa sổ, quay mặt vào ngọn đèn. Trương Đại Má tìm một chén nước lạnh và nhúng một sợi chỉ dài vào chén nước. Rồi bà ta nắm chặt hai đầu sợi chỉ, và ấn mạnh sợi chỉ vào trán Thôi Mẫn. Bà ta dùng răng kéo sợi chỉ ra, rồi để sợi chỉ bật vào trán Thôi Mẫn. Mỗi lần sợi chỉ bật lại, nàng cảm thấy rát và nhăn mặt lại.

Miệng ngậm sợi chỉ, Trương Đại Má nói, "Đại cô nương của tôi ơi, nếu cô thấy làm thế này đau thì hãy chờ khi nào cô làm con dâu nhà người ta! Cô sẽ phải chịu đựng những thứ đau đớn hơn thế này nhiều."

Khi mặt nàng làm xong, mịn màng và mượt mà, Trương Đại Má bôi phấn lên mặt nàng. Rồi bà nhấm ướm đầu bút chì, rồi tô lên lông mày của Thôi Mẫn; pha sáp hồng với nước, bà tô đỏ môi nàng và thoa phấn còn lại lên hai gò má nàng. Rồi bà bước ra sau lưng nàng, để

cuốn lại mớ tóc đen như mun của nàng thành hai búi tròn, và cắm những cây trâm bằng ngọc vào hai búi tóc. Công việc xong, bà nhìn Thôi Mẫn trong gương và nói:

- Này Lý tỷ tỷ, không phải là tôi nói khoe, nhưng khắp làng này không ai xinh đẹp bằng Thôi Mẫn của tỷ tỷ! Nếu không thế thì tại sao bà mai nhà họ Trần tới tận cái làng trên núi này để hỏi con gái của tỷ tỷ, trong khi trong làng họ có biết bao nhiêu cô gái khác có thể lấy được?

Nhìn trong gương, Thôi Mẫn trông thấy mẹ trải chiếc áo cưới của nàng lên giường - một chiếc áo chèn thêu hoa anh đào đỏ, một chiếc áo màu hồng gắn đầy đồ trang sức lấp lánh và chiếc quần cũng màu hồng, một đôi dép thêu bằng hạt trai theo hình phượng hoàng. Bà không ngẩng đầu để đáp lại lời khen ngợi con gái của Trương Đại Má, nhưng dùng vạt áo bông cũ chùi mặt. Thôi Mẫn cảm động muốn oà khóc. Nhưng vì mặt nàng trong gương căng mịn vì son phấn, nên nàng phải cắn môi cầm nước mắt.

Trương Đại Má chạy vội lại, an ủi bà mẹ, "Ái chà, Lý tỷ tỷ vẫn buồn phiền đấy ư? Lấy chồng vào một gia đình như vậy, Thôi Mẫn không cần phải lo về ăn mặc nữa, và tỷ tỷ có một người thân giàu có để thỉnh thoảng viếng thăm. Nếu tôi là tỷ tỷ, tôi sẽ cười đến rách môi ra máu! Thế mà tỷ tỷ lại khóc như thế! Thôi, lại đây mặc áo cưới cho Thôi Mẫn; kiệu đón dâu sẽ đến ngay bây giờ đấy."

Mũi kim thêu len lỏi qua làn sóng, và đâm vào ngón tay nàng bên dưới tấm vải. Thôi Mẫn khẽ bật kêu lên, vội đưa ngón tay lên miệng và mút. Cắm cây kim lên hộp đồ thêu, nàng lấy tay xoa bóp cổ và ngồi nghỉ. Bên ngoài, hơi trắng bốc lên trên mặt ao, giống như khói bốc lên từ một chảo dầu. Một làn gió nóng thổi qua ao tới, vuốt ve

mặt nàng và thấm nhập vào chiếc áo lót màu xám của nàng. Nàng nắm lấy cổ áo đã mở sẵn, và lắc chiếc áo rộng để lấy hơi mát. Sau khi biết chắc không có ai, nàng cởi thêm vài khuy áo nữa để lộ cái cổ và một phần ngực cho mát. Khi ngón tay nàng đụng phải ngực, nàng cảm thấy da nàng vẫn mịn màng và mát mẻ như hai mươi năm về trước.

Bỗng nàng cảm thấy choáng váng và tựa vào cánh tay phải, bàn tay ôm lấy cằm và khuỷu tay tì trên bàn thêu. Mắt nàng bừng sáng như say rượu, liếc nhìn con đường bên bờ ao, trong lúc tâm trí nàng trở về cái đêm động phòng hoa chúc của nàng, khi chồng nàng nài nỉ nàng cởi hết quần áo ra. Miệng lắp bắp như một người ngớ ngẩn, chồng nàng thú nhận đã hai mươi hai tuổi rồi, chàng chưa bao giờ trông thấy một người đàn bà trần truồng. Mặt nàng đỏ bừng như những cây nến cưới màu đỏ, hai tay nàng cũng run như ngọn lửa nến bên cạnh giường, nàng cởi hết quần áo ra. Nằm trên tấm khăn phủ giường màu đỏ, da nàng trắng hơn là tuyết, Nửa sợ hãi nửa bối rối, nàng cúi đầu xuống. Mắt nàng nhìn thẳng vào hai bầu vú trắng như men sứ, trong lúc bàn tay run rẩy của chồng mân mê. Thèm muốn vuốt ve làn da mịn màng khắp nơi của nàng, tay chàng lập tức đưa từ vú xuống hông nàng...

Một tháng sau ngày cưới, chàng trở lại tiệm bán đồ khô của chàng tại Thượng Hải, để nàng ở lại hầu hạ cha mẹ chàng. Bố chồng nàng, hai hàng ria mép bạc xám, từ sáng tới tối ngồi bên cạnh cái bàn bát giác trong phòng khách. Trong một ngày ông ta ít khi nào nói hơn tám câu, nhưng luôn luôn nhắc nhở mọi người đến sự hiện diện của ông, bằng cách gõ cái tẩu thuốc dài đầu bịt bạc vào cái chén đựng tàn thuốc bằng sứ trên tấm thảm da hổ. Ông ta không bao giờ nhìn nàng

khi nói chuyện với nàng. Thoạt đầu, nàng thường quên bưng cho ông một ly nước muối cùng với nước trà buổi sáng. Ông chỉ nhìn ra hoa viên và nói bằng một giọng nhạt nhẽo đều đều, "Lại quên hả?" Ông không nói bằng một giọng nóng giận, nhưng nàng vẫn sợ Ông. Mẹ chồng nàng thì thực là tàn ác. Bà có một bộ mặt nâu tím và mắt hình tam giác. Bất cứ khi nào la mắng con ở mà bà mua khi nó mới ba tuổi, bà chĩa một cái đóm lửa dài vào mặt nó. Thường cái đóm chạm vào da mặt nó thành một tiếng sèo sèo khế. Con ở không dám thở, không dám nói gì và cũng không dám khóc, trong lúc toàn thân Thôi Mẫn đau đớn co rúm lại vì nó. Mẹ chồng nàng không độc địa với nàng như thế, nhưng khi bà quan sát thân thể nàng bằng cặp mắt sắc bén, Thôi Mẫn ao ước nàng trở thành một tấm gỗ, chứ không phải là một người đàn bà da dẻ nõn nà, vú căng, bụng nhỏ và mông rất tròn. Khi An Phúc không có nhà, mắt bà còn có thể chịu đựng được; nhưng mỗi khi An Phúc ở nhà, mẹ chồng nàng nhìn nàng hung dữ đến nỗi Thôi Mẫn nghĩ rằng có lẽ máu sẽ trào ra khỏi tròng mắt bà.

An Phúc mỗi năm về nhà ba lần, trong dịp lễ Thanh Minh, Trung Thu và Tết. Vào mỗi dịp, chàng thường ở lại nhà từ mười ngày đến hai tuần, vì thế mỗi năm, nàng được hạnh phúc ít nhất ba mươi ngày. Tuy thế, nàng cũng không được kề cận chàng trong suốt thời gian chàng ở nhà. Chàng phải làm nhiều bổn phận: thờ cúng và viếng thăm mộ tổ tiên, thu tiền thuê nhà thuê đất và thăm viếng họ hàng, sửa lại dụng cụ và làm những việc khác nhau trong nhà. Không một phút nào rảnh rỗi. Nàng cũng lo công việc hàng ngày, trông coi đầy tớ sửa soạn bữa ăn và hầu trà buổi sáng và buổi tối cho cha mẹ chồng. Vào ngày Tết, khi người ta đến chúc mừng đầu năm, nàng

phải mời kẹo bánh và trà nước nhiều lần trong một ngày. Có khi nàng không có dịp nói chuyện với chồng cả ngày, ngay cả lúc bữa ăn, bởi vì chàng bao giờ cũng ăn cùng với cha mẹ, trong khi nàng phải đứng hầu cơm cho cha mẹ chồng, rồi sau đó ăn cùng với đầy tớ trong bếp.

Bất cứ khi nào An Phúc về nhà, mẹ chồng nàng thường moi óc tìm ra những công việc làm thêm cho Thôi Mẫn, chẳng hạn như ngồi may giày vải, viền những chiếc mền, khâu áo choàng hoặc mạng vớ. Cả hai ngồi trong phòng khách im lặng, mẹ chồng nàng ngồi hút thuốc và nhả khói ra trong lúc nàng phải làm những việc thêm ấy. Nỗi tức giận bí mật của Thôi Mẫn trào lên đầu nàng, vươn lên tới trần nhà như là một làn hơi nóng, hoà lẫn với khói thuốc của bà mẹ chồng nhả ra.

Cứ thế hai người ngồi cho đến khi bố chồng nàng phải cất giọng mệt nhọc và khàn khàn từ phòng bên cạnh, "Thôi cho nó đi nghỉ đi, khuya quá rồi."

Cầm chiếc đèn lồng bát giác, Thôi Mẫn rời khỏi phòng khách, bước ngang qua hoa viên và đi vào cái lối đi tối tăm. Mặc dầu tim nàng muốn nhảy lên vì được đi gặp chồng, nhưng nàng phải bước đi thật chậm, từng bước một, bởi vì dù không quay đầu lại, nàng biết rằng mẹ chồng nàng, một tay vén tấm màn cửa, vẫn đang nhìn theo nàng. Nàng lại cầm kim lên, chọn một sợi chỉ màu lục và bắt đầu thêu bốn chữ "Bách Niên Hoà Hiệp". Tuy nàng chỉ đi học vài năm, nàng cũng nhận ra và hiểu ý nghĩa những chữ này. Người chồng của con gái nàng, Xương Đức, dường như là một người bản chất tốt. Nàng hy vọng hai con sẽ hạnh phúc sau hôn lễ. Trong suốt hai mươi năm nàng làm vợ An Phúc, chàng chưa bao giờ nói nặng nàng. Chàng chỉ

ở nhà khoảng ba mươi ngày một năm, và hai người sống chung với nhau không quá hai năm trong hai mươi năm lấy nhau, nhưng chàng và nàng hạnh phúc và yêu thương nhau từng giây phút một, mỗi khi được gần nhau. Về ban đêm trong giường, bên trong tấm mùng che muỗi, nàng bay bổng tới bảy tầng trời hàng trăm lần. Tình cờ nàng cắm cây kim vào chữ "Bách" và lấy tay ôm lấy cầm. Một phần vì hơi nóng, và một phần vì nàng nghĩ tới những đêm chăn gối với chồng, mắt nàng trở nên lơ đãng, ngực nóng hổi, và toàn thân nàng đỏ ửng không còn hơi sức nữa.

Dù nàng bị mẹ chồng hành hạ đến thế nào, An Phúc, một người con hiếu thảo, cũng không bao giờ nói một lời phản đối mẹ. Một đêm, khi hai người nằm trong giường, ngón tay chàng tình cờ sờ phải một vết thẹo trên ngực nàng. Chàng hỏi tại sao, thì nàng nói nàng tự làm phồng. Chàng muốn biết tại sao nàng bị phồng.

- Hôm đó em đang chiên mỡ. Mẹ bước vào bếp và ném thử một miếng mỡ. Mẹ nói miếng mỡ không được ròn và ném vào chảo, khiến mỡ sôi bắn vào ngực em.

Thực ra hôm đó bếp lò quá nóng, Thôi Mẫn phải cởi vài khuy áo ngực. Sau khi ném miếng mỡ vào chảo, mẹ chồng nàng lẩm bẩm, "Chồng đi vắng, mày phanh ngực ra để làm gì?" Nhưng khi kể lại, Thôi Mẫn bỏ bớt phần này đi.

Trong bóng tối chồng nàng không nói gì, cứ tiếp tục dùng hai ngón tay vuốt ve vết thẹo. Nàng cảm thấy như hai con kiến đang bò trên da thịt nàng. Cảm giác ấy khiến nàng co người lại, hai đầu gối đè vào đùi chàng. Bất ngờ chồng nàng lôi nàng lại, kéo nàng thẳng ra và ôm chặt lấy nàng.

- Sau khi Vân Thụy về nhà chồng, Đại Chí lấy vợ, và cha mẹ ta qua

đời, ta sẽ đưa nàng lên Thượng Hải sống, mình ta và nàng thôi. Thượng Hải là một nơi tuyệt vời, có đủ thứ cho nàng thích. Ta sẽ đưa nàng đi coi chiếu bóng.

- Chiếu bóng là cái gì?

- Ta đã từng đi coi vài lần với mấy người bán hàng trong tiệm. Những người ngoại quốc đó, họ làm đủ mọi chuyện trước mặt mọi người. Lần đầu đi xem, ta không dám nhìn. Mấy người bán hàng gọi ta là trái bí ngô nhà quê.

- Những người ngoại quốc ấy làm gì?

Chàng biểu diễn cho nàng xem. Nàng cười khúc khích trong bóng tối. Hai cái móc màn bằng đồng gõ lóc cóc vào cột giường.

Nàng nói bằng một giọng không tin nhưng rất âu yếm, "Chàng chộc quê em rồi. Em là một người đàn bà nhà quê, chưa bao giờ được ra thành phố."

Chồng nàng khẽ vuốt ve vết sẹo trên ngực nàng. "Ta có bao giờ chộc quê nàng đâu. Một ngày nào đó ta sẽ đem nàng đi Thượng Hải, chỉ mình nàng và ta."

Thôi Mẫn hy vọng nhìn ra con đường đất bên bờ ao. Đường nào đi đến Thượng Hải? Người ta có thể tới Thượng Hải bằng con đường kia không? An Phúc có lần bảo nàng, "Hãy đi đến cuối làng, trèo qua ngọn núi Thần và đi bộ thêm hai mươi dặm nữa tới quận lỵ. Từ đó đi tàu thủy; sau một ngày và hai đêm, nàng sẽ tới Thượng Hải." Thật là một nơi quá xa xôi! Trong đời nàng liệu có bao giờ nàng tới đó được không? Thực vậy, cha mẹ chồng nàng tuy già nhưng đều mạnh khỏe, và ít khi đau ốm. Nàng bật lên một tiếng thở dài. Tỳ cầm lên lòng bàn tay, nàng tiếp tục nhìn ra con đường đất. Điều duy nhất bây giờ nàng hy vọng là An Phúc trở về sớm cho hôn lễ của Vân Thụy,

và sẽ ở lại thêm vài ngày nữa cho riêng nàng, trước khi trở lại Thượng Hải. Bàn tay nàng tuột xuống cổ, rồi tuột xuống phần ngực trần của nàng. Vết thẹo đã lặn mất rồi, nhưng nếu nhìn kỹ, nàng vẫn trông thấy một vết hồng mờ mờ. Nhớ lại cảm giác khi tay An Phúc mân mê vết phỏng, Thôi Mẫn bỗng say sưa mê đến nỗi nàng phải nhắm mắt lại.

Bất giác nàng trông thấy một người đàn ông đứng trên con đường bên bờ ao. Nàng không biết người ấy đứng đó từ bao giờ. Thoạt đầu nàng tưởng là An Phúc bất ngờ trở về như lần trước. Nàng vui mừng đến nỗi phải áp hai bàn tay vào ngực, để đè nén con tim đang đập hỗn loạn. Khi nàng lấy lại được bình tĩnh và nhìn lại, nàng nhận ra người ấy không phải là chồng nàng. Người ấy mặc một chiếc áo lụa để phanh ngực. Dưới ánh nắng gay gắt của mặt trời, nàng có thể trông thấy hai chòm lông trên ngực và cái rốn ở ngay bên trên chiếc quần lụa có thắt lưng lỏng lẻo. Hắn đứng chống nạnh, hai tay áo xắn lên để lộ hai đường gân nổi trên hai cánh tay. Ngay lập tức, Thôi Mẫn buông tay khỏi ngực và ngồi thẳng lên. Thật là không may, đây chính là Lưu Trường Khanh, một tên nổi tiếng lưu manh của làng Lưu Thôn!

Năm đó, sau khi làng Trần Kiều của chồng nàng bị chiếm đóng, một đêm quân du kích mở một cuộc đột kích và giết được hơn mười tên Nhật. Quân Nhật giận điên cuồng và đốt cả làng. Con ở của nhà An Phúc ban đêm dậy đi cầu, trông thấy lửa cháy từ vựa lúa, và la hét đánh thức cả nhà dậy. Mặc dù không có đàn ông trong nhà (An Phúc ở Thượng Hải, Đại Chí theo học trường trung học tại quận lý), nhưng rất may mắn Thôi Mẫn là một người con gái sinh trưởng từ một làng trên núi. Nàng nửa cống nửa kéo lê cha mẹ chồng ra cổng trước,

từng người một. Rồi, với sự trợ giúp của con gái, con ở, và người đầy tớ già, đã lấy được một số quần áo và nữ trang. Đêm đó họ thực là vất vả, đi bộ sang làng Lưu Thôn để ở nhờ nhà người chị chồng, Lưu Nhị Nương.

Làng Lưu Thôn cũng đã nằm trong tay quân địch rồi. Khi quân Nhật xâm chiếm làng, Lưu Trường Khanh tụ họp một số bô lão trong làng tại chợ để đón chào quân Nhật, mặc dù đàn bà phải nấp trốn hoặc cải trang, sợ quân Nhật trông thấy. Hồi còn trẻ, Lưu Trường Khanh là một người không làm nên trò trống gì, và mẹ hắn không dạy dỗ được hắn, và để hắn đi theo một vài người làng đến những hải cảng kiếm ăn. Hắn bỏ làng đi được hai mươi năm. Khi chiến tranh Trung Nhật xảy ra, hắn ở đâu trở về làng, và ra về là một tay có tiền bạc. Hết ngày này sang ngày khác, hắn la cà trong làng, miệng ngậm điếu thuốc lá, áo không cài khuy và tay chống nạnh. Mọi người trong làng đều tránh né hắn. Rồi khi quân Nhật tiến vào làng, hắn lợi dụng biết bập bẹ vài tiếng Nhật và lập tức trở thành một người quan trọng. Hắn đi từng nhà quynh thu thực phẩm, rượu, và lụa để dâng cho quân Nhật. Quân Nhật rất hài lòng, và phong hắn làm xã trưởng. Sau một vài ngày ăn nhậu, quân Nhật rút lui về đóng tại quận lỵ, chỉ để lại vài tên lính canh phòng làng. Ngay khi quân Nhật rút đi, Lưu Trường Khanh cư xử y như hắn là một bậc đại trượng phu. Những ai trước kia gặp hắn ngoảnh mặt đi chỗ khác, và gọi hắn là tên bất lương sau lưng hắn thì nay lại màu mè lấy lòng hắn, trịnh trọng gọi hắn là "Xã Trưởng". Với một điếu thuốc lá gắn vào khoé miệng, tay chống nạnh, hắn thường xông vào nhà người ta không cần báo trước, bất cứ lúc nào hắn nổi hứng. Khi hắn bực mình, hắn thường trợn mắt lên khi nói chuyện.

Chị dâu của Thôi Mẫn là Nghĩa Phần kết hôn với Lưu Thế Xương, đệ nhị chủ nhân trong dinh cơ nhà họ Lưu. Đây là dòng họ Lưu danh giá nhất trong làng Lưu Thôn. Mặc dù Lưu Thế Xương đã chết vài năm rồi, nhưng dòng họ này vẫn còn giàu thịnh. Trước kia, một người như Lưu Trường Khanh mà lần mò bước qua cổng nhà họ Lưu thì đầy tớ sẽ không do dự, cầm gậy đuổi hấn ra như đuổi một con chó. Tuy nhiên kể từ khi hấn làm xã trưởng, hấn đã xông vào nhà họ Lưu vài lần, và ở lại dùng cơm tối. Nghĩa Phần phải ra lệnh cho mụ đầy tớ Trương Tẩu hâm rượu cho hấn uống.

Sau khi Thôi Mẫn dọn đến đây, Lưu Trường Khanh viếng thăm nhà họ Lưu thường hơn. Mỗi khi trông thấy nàng, mắt hấn dán chặt vào thân thể nàng. Hấn đi theo nàng như một con chó, và gọi nàng là Trần Đại Tẩu. Sau khi hấn đi về rồi, mẹ chồng nàng chĩa cái que lửa vào mặt nàng và nói:

- Chồng cô không có nhà, phải biết tự trọng! Tên đó là giống đều cáng lư manh, có cái gì đề tiện mà nó không dám làm! Cô có cần phải lắc lư cái mông nhiều như thế không? Khi nói chuyện với nó, cô có cần phải mỉm cười như thế không? Sao cô có thể cư xử rẻ tiền như thế trong khi chính cô sắp sửa thành mẹ chồng?

Ngay Nghĩa Phần cũng không thể chịu đựng được những lời lẽ như thế. Bà ta trả lời mẹ:

- Mẫu thân ơi, nói cho công bằng thì chỉ vì quyền lợi của tất cả chúng ta mà em dâu con phải rộng lượng với hấn; em dâu con không làm điều gì sai quấy. Chính con cũng nói chuyện và cười với hấn mà. Người ta có thể làm gì khác? Người ta vẫn thường nói "Đối phó với Diêm Vương dễ hơn là những tên gác cổng của Diêm Vương". Đời sống và tài sản của cả làng này nằm trong sự kiểm soát của hấn. Bất

cứ ai không lấy lòng hần thì sẽ gặp rắc rối ngay.

Bây giờ Lưu Trường Khanh, điều thuốc lá đông đưa trên khoé mép, tay chống nạnh, chòm lông ngực lấp lánh trong ánh nắng mặt trời, mê mẩn nhìn mặt nàng. Nàng vội vàng nhìn đi chỗ khác và cúi đầu xuống. Trong lúc hoảng hốt, nàng không tìm thấy chiếc kim khâu, và ngồi xuống sàn nhà để tìm kiếm. Bỗng một cái bóng phủ lên sàn nhà bằng gỗ. Nàng ngẩng lên, mắt nàng bắt gặp cái nhìn cú vọ của Lưu Trường Khanh; hần đã bước vào cửa. Đôi mắt hần lòng trắng nhiều hơn lòng đen, chuyển từ mặt nàng xuống cổ và ngực nàng. Miệng hần lập tức há ra, và điều thuốc lá rơi xuống đất.

Một tay che ngực, một tay chống lên chiếc bàn khâu để đứng dậy, Thôi Mẫn nói, "Lưu Xã Trưởng, sao không ở nhà ngủ trưa giữa lúc nóng nực thế này?"

Hần cười khẩy. "Trần Đại Tẩu ơi, tôi thèm muốn đại tẩu nhiều đến nỗi tôi không thể ngủ được. Hì hì."

- Xã Trưởng chỉ thích nói đùa thôi! À xin mời ngồi, tôi đi tìm đầy tớ bưng trà mời xã trưởng.

Nàng vô ý để lòng bàn tay đụng phải chiếc kim trên bàn khâu. Nàng bật kêu lên và lấy tay kia xoa bóp chỗ bị thương. Chiếc áo của nàng bật mở ra.

Lưu Trường Khanh bước vội vào, nắm lấy cổ tay nàng và đưa bàn tay nàng ra ánh nắng. "Để tôi coi, để tôi coi. Có đau không? Tôi sẽ chữa cho đại tẩu, tôi bảo đảm sẽ hết ngay." Hần xòe tay nàng thẳng ra và áp vào ngực hần, để cho lòng bàn tay nàng cảm thấy da thịt nóng hổi và đám lông rậm cứng của hần. Một cơn rùng mình chạy khắp cơ thể nàng.

Nàng vùng vẫy. Nàng không còn hơi sức nữa, nhưng vẫn tiếp tục

vùng vầy. "Lưu xã trưởng! Làm ơn buông tôi ra. Nếu có ai trông thấy thì làm sao tôi sống được?"

- Ai có thể trông thấy chúng mình? Lão già, bố chồng nàng và mẹ già cả hai đều đang ngủ trưa rồi, Nghĩa Phần chị chồng nàng đã sang nhà Tam Gia chơi mà chưa về, và con gái của nàng thì đang đi chơi ở làng bên cạnh. Ai có thể trông thấy chúng mình?

Hắn nhào người qua cái bàn thêu và nói tiếp:

- Trần Đại Tẩu, kể từ khi nàng tới làng này, tôi không có được một đêm ngủ ngon giấc. Chồng nàng thực là đui mù để một người như nàng ở lại nhà để ôm gối một mình hết đêm này tới đêm khác. Tôi biết, tôi có thể nói nàng không ghét tôi. Thú nhận đi, lời đoán của tôi đúng không?

- Lưu Xã Trưởng, nói chuyện gì thế này?

- Hãy gọi tôi là Đại ca Trường Khanh. Chuyện gì hả? À, dĩ nhiên là chuyện tâm tình. Hi hi! Trần Đại Tẩu ơi, hôm nay tôi tới đây đặc biệt là vì nàng đấy.

Cuối cùng Thôi Mẫn tập trung được đôi chút sức mạnh và rút được tay nàng ra. Nàng đẩy chiếc ghế về sau, và quay lưng bỏ đi. Từ phía sau, Lưu Trường Khanh ôm chặt lấy bụng nàng, hai tay đưa lên trên, mười ngón tay của hắn nắm chặt lấy hai bầu vú chắc nịch của nàng. Hơi thở nóng từ mũi hắn, mùi thuốc lá từ cái miệng há hốc của hắn làm nhột gáy nàng và chặn lại trong ngực nàng. Nàng không thể thở được, nàng cũng không thể lên tiếng cầu cứu được. Bị Ôm cứng như thế, nàng bị lôi qua cái sân sau, vào một hành lang, đi về phía tây, lên lầu và vào trong một căn phòng.

Trước kia đây là phòng đọc sách của Nhị Gia, nơi ông ta thường hút thuốc phiện, tính toán sổ sách, hoặc đọc sách. Sau khi ông ta chết

rồi, căn phòng này không còn dùng làm gì nữa, mặc dù ở góc phòng có một vài cái rương và một vài món đồ dùng trong nhà, nhưng cái giường vẫn còn đó. Vào lúc còn hoà bình, căn phòng này cũng rất hữu dụng khi nhà có khách phương xa. Cách đây ít lâu, khi Lưu Trường Khanh tới nhà yêu cầu cung cấp một số then cửa để gửi cho bộ chỉ huy Nhật, hắn đã lên căn phòng này cùng với mụ đầy tớ Trương Tẩu để tìm tòi. Kể từ đó hắn không quên căn phòng.

Sau khi vào phòng, hắn lấy chân đá cho cửa đóng xập lại. Căn phòng nóng nực như chứa mười nồi nước đun sôi vậy. Lưu Trường Khanh đẩy Thôi Mẫn vào giữa phòng, buông nàng ra và quay người nàng lại. Trước khi Thôi Mẫn mở miệng lên tiếng thì hắn đã gắn chặt miệng hắn lên miệng nàng, trong khi ngón tay của hắn lần mò cởi khuy áo của nàng. Không thể kiên nhẫn được, hắn nắm cổ áo của nàng và giật xé toang ra. Xé chiếc áo ngắn tay thì chẳng khó khăn gì. Ngay khi trông thấy bộ ngực trắng ngần mịn như lụa và hai đầu vú nhô lên, hắn bật lên một tiếng kêu khoái trá khàn khàn. Quảng nàng lên chiếc giường đan bằng tre, rồi hắn lúc hôn, lúc liếm, lúc mút, khắp thân thể nàng.

Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, Thôi Mẫn lơ mơ thấy rằng chiếc giường bằng tre rất là nảy. Mỗi lần Lưu Trường Khanh đè mạnh nàng xuống, thì cái giường lại nảy lên. Nó gây cho nàng cái cảm giác bồng bênh trong một con thuyền. Nàng cảm thấy chóng mặt, và để giữ vững, nàng phải bám chặt vào vai hắn. Hắn thở hổn hển, phả hơi nóng vào mặt nàng. Nàng phải nhắm mắt lại. Khi nàng nhắm mắt lại, tâm trí nàng quay trở về giữa tháng bảy năm trước khi chồng nàng bất thành linh về nhà. Lúc đó trời cũng nóng như thế này. Căn phòng nóng đến nỗi nàng cảm thấy đang ở trong một cái máy hơi nước, và hoang

mang lẫn lộn giữa năm nay và năm trước. Thân thể nàng ướt đầm mồ hôi khi người hấn nằm đè lên người nàng. Cả hai thân thể đều trơn ướt đến nỗi nàng phải ôm hấn chặt hơn nữa.

- Tôi đã nói mà, nàng cũng thèm muốn tôi phải không? Tôi có thể nói rằng nàng thèm thường thú vui lắm!

Trong lúc hấn thều thào ra những lời ấy, dòng nước dãi từ miệng hấn chảy xuống mặt nàng rồi vào miệng nàng. Một cơn rung mình khắp người nàng; rồi nàng nằm như tê liệt. Rồi nàng chậm chạp mở mắt và đau đớn trông thấy rõ ràng người đang nằm trên nàng không phải là An Phúc.

Nàng muốn kêu lên, nhưng tất cả hơi sức trong người nàng dường như đã khô cạn. Nàng nằm đó, người mềm nhũn và đuối sức, hai tay ôm mặt. Lưu Trường Khanh bò xuống. Thuốc lá và diêm quẹt trong túi áo hấn đổ tung toé trên giường và sàn nhà. Hấn nhặt một điếu thuốc lên, gắn vào khoé miệng và tìm một cây diêm trên sàn nhà. Khi điếu thuốc cháy, căn phòng dường như nóng hơn. Hấn thắt giầy lưng quần, và lẩm bẩm:

- Mẹ Ôi, nóng như địa ngục!

Hấn nhặt thuốc lá trên giường và sàn nhà, rồi bỏ vào một hộp thuốc lá. Với cử chỉ lạnh lùng, hấn lay cái người nằm bất động trên giường và hỏi, "Trần Đại Tẩu, thế nào? Tôi có sánh bằng chồng nàng không? Hì hì! Tôi đi đây. Nàng nên mặc quần áo vào không thì cảm lạnh đấy. Hì hì!"

Hấn xốc lại cổ áo, không buồn cài nút lại, hấn bước về phía cửa.

Bỗng nhiên Thôi Mẫn chống khuỷu tay trên giường để ngồi dậy.

- Lưu...Trường Khanh, xin hãy mang tôi đi theo.

Bàn tay trái còn trên nắm cửa, hấn quay lại. Hấn cầm điếu thuốc ra

khỏi miệng, rồi vẩy tàn thuốc xuống sàn nhà, bay cả vào góc nhà. Rồi hắn cười đều giả, môi dưới méo sang một bên, "Ta đã bảo nàng trước phải không? Một khi nàng thường thức cái thú ấy thì nàng không thể nào xa ta được, phải không?"

Đôi mắt trắng dã của hắn quan sát thân thể trần truồng của nàng, hắn nói tiếp, "Đại tẩu ời, nàng muốn ta bắt cóc một thiếu phụ lương thiện có chồng phải không? Làm sao ta dám phạm một tội như thế được? Nhưng nàng an tâm, thỉnh thoảng ta sẽ đứng ở con đường bên bờ ao. Khi nào nàng thèm ta quá thì hãy đợi ta ở cửa sau, được không? Bây giờ ta phải đi, hi hi!" Gắn diều thuốc lá lên miệng, hắn khoan thai bước ra khỏi cửa, không thèm khép cánh cửa sau lưng hắn.

Căn phòng có vẻ nóng hơn trước, nhưng Thôi Mẫn cảm thấy lạnh. Con lạnh đến từ giữa bàn chân, từ hai chân và từ cái bụng trần của nàng. Nàng gượng ngồi dậy, nhặt quần áo lót bên cạnh giường. Nàng bị lột trần truồng, trừ đôi giày. Đứng trên sàn nhà, nàng mặc quần vào. Chiếc áo lót ngắn tay và chiếc áo ngoài màu xám rách toang đến nỗi nàng không thể mặc vào được nữa. Vào lúc trời nóng, nàng không thích mặc áo nịt bên trong bó chặt lấy ngực như đàn bà trong làng, vì thế chồng nàng mua áo nịt ngắn tay làm bằng lụa từ Thượng Hải. Áo ấy mặc mát và mịn, và không bao giờ dính vào người. Trừ việc không thể nào đem nàng theo đến Thượng Hải, An Phúc làm tất cả mọi việc để giúp nàng thoải mái và hạnh phúc. An Phúc! Nàng ngồi xệp trên sàn nhà, lượm mớ áo rách và ôm vào mặt. Hỡi Cao Xanh, làm sao nàng có thể nhìn chồng được nữa? Nàng thà chết đi! Thân thể nàng đã bị một tên bất lương làm ô uế, làm sao nàng có thể để cho chồng đụng tới được?

Nàng quần chiếc áo rách thành một sợi giầy thừng, đứng lên, mắt dăm dăm tìm kiếm một chỗ nàng có thể treo cổ tự tử. Cái đà gỗ ngang thì cao quá và không có cột giường. Nàng rón rén lại gần cửa, tay nắm chặt sợi giầy thừng. Nàng nhớ rằng có một cái đà ngang ở cầu thang. Chợt một bóng người thoáng qua cửa; Thôi Mẫn đứng dừng lại, ấn chặt sợi giầy thừng vào ngực và bật lên một tiếng kêu. Con ở lên tiếng, "Con đây, thưa bà." Bộ mặt bệt hình trái bí ngô của con ở thò hẳn vào phòng, mắt nó nhìn chăm chặp vào phần thân thể còn để trần của Thôi Mẫn. "Lão bà đang tìm kiếm bà đấy."

Thôi Mẫn lạnh run người và ấn mạnh chiếc áo rách vào bộ ngực trần. "Lão bà dậy rồi à?"

- Lão bà dậy một lúc rồi. Con đi tìm bà khắp nơi, sang tận cả nhà Tam Gia, ra cửa sau và ra cả ngoài ao nữa. Khi con từ cửa sau trở vào, con đụng phải Lưu Xã Trưởng. Ông ta cho biết bà ở trên này. Hai mắt con ở nhìn thân thể nàng, rồi nhìn mớ tóc rối bời của nàng, rồi tới cái áo ngoài màu xám trên sàn nhà, rồi nhìn đến cái giường. "Thưa bà..."

- Mau lên, chạy về phòng tao và lấy cho tao một cái áo ngoài. Đi đi! Con ở đi chừng nửa giờ. Thôi Mẫn bồn chồn cắn môi. "Thực là con ngu đần, đi lấy cái áo mà lâu thế!" Khi con ở trở lại, nàng trách mắng nó chậm chạp.

- Không phải lỗi của con đâu, thưa bà. Lão bà chặn con lại và hỏi con có tìm thấy bà không. Con nói...

Thôi Mẫn giật lấy chiếc áo, nhưng nàng run quá không thể mặc áo được. Nàng hỏi:

- Mà nói gì?

- Con nói con đi khắp nơi tìm bà, tới nhà Tam Gia, tới cửa sau, tới

ngoài ao. Khi con đi từ cửa sau vào con đụng phải Lưu Xã Trưởng... Thôi Mẫn muốn đánh con nhỏ, nhưng cánh tay run rẩy của nàng mắc kẹt trong ống tay áo và không thể thò tay ra được. "Đồ ngu xuẩn. Ai bảo mày nhắc lại tất cả như thế. Mày có điên không?"

Nửa bối rối nửa sợ hãi, con ở nhìn xuống chân và nói, "Bà không cấm con nhắc lại như thế."

- Lão bà nói gì?

- Lão bà không nói gì một lúc lâu, rồi bảo con đi tìm lão ông và Nhị Nương tại nhà Tam Gia. Nhị Nương không thể tìm người thay chân tại bàn mà chược, nên không trở về, nhưng lão ông đã về rồi. Bây giờ hai người đang nói chuyện trong phòng.

Sau khi cài nút áo, Thôi Mẫn nhặt chiếc lược bằng xương cá trên giường, quần gọn mớ tóc rối và nhặt những chiếc áo rách trên sàn nhà. Rồi nàng nhìn chỗ khác và hỏi con ở:

- Lão bà có muốn gặp tao không?

- Không. Nhưng bà đi hả?

Thôi Mẫn nóng lòng muốn tắm rửa cái thân thể dơ dáy của nàng.

"Tao trở lại phòng tao trước đã. Nếu lão bà có hỏi, bảo rằng tao sẽ đến gặp sau." Nàng bước ra cửa và ngoảnh lại. "Hể lão bà có hỏi gì thì cứ trả lời không biết, nghe chưa? Trong quá khứ có bao giờ tao xử tệ mày không? Lát nữa, nếu có dịp, hãy đặt cái bàn thêu của tao bên cạnh cửa sau."

Trong cái bồn tắm bằng gỗ, nàng tắm rửa kỳ cọ, và mặc quần áo lót sạch sẽ. Tuy thân thể nàng nay đã sạch sẽ rồi, nàng không cảm thấy sạch sẽ bên trong. Nhưng nàng bỏ cái ý tưởng tự tử đi. Làm sao nàng không có mặt để trông nom cái hôn lễ sắp tới của con gái? Tuy nhiên cái chuyện dơ bẩn này làm tim nàng đau đớn. Làm sao nàng

có thể sống được? Làm sao nàng còn có thể ngẩng mặt nhìn người khác? Ngoài ra, liệu mẹ chồng nàng có bỏ qua cho nàng dễ dàng như thế không? Khi chồng nàng trở về, làm sao nàng...

Mẹ chồng nàng đẩy tấm màn cửa ra, bộ mặt hăm dọa thò vào. "Thôi Mẫn! Mày làm việc đẹp lắm! Giữa thanh thiên bạch nhật mà mày phạm cái tội xấu hổ ấy, và làm nhục nhà họ Trần tới ba trăm đời! Vậy mà mày không biết tự tử đi!"

- Mẹ, con... cái ông xã trưởng Lưu... Ông ta cưỡng bức..."

"Phi!" Mẹ chồng nàng nhổ vào mặt nàng. "Mày tưởng tao là đứa trẻ ba tuổi hả? Bình thường mày đủ khỏe để xách hai thùng nước, tại sao mày không còn sức khi trông thấy thằng bát lương ấy? Từ lâu tao đã biết mày chỉ là một con đàn bà dâm đãng! Bất cứ khi nào chồng mày về, mày son phấn như một con diêm. Mày tưởng tao mù hả? Để tao nói cho mày biết, hãy tự trọng, thu thập đồ riêng của mày và bước ra khỏi đây ngay khi trời tối. Nếu không thì tao sẽ gọi mấy người trong làng đến đánh mày cho đến chết! Nhà họ Trần này không thể chứa một con đàn bà dâm đãng như mày!"

- Mẹ....

- Ai là mẹ của mày?

Nói thế xong bà già buông tấm màn xuống, bỏ đi, để lại một căn phòng nóng ngột ngạt.

Thôi Mẫn ngồi trong phòng, lau hết mồ hôi lẫn nước mắt. Đi khỏi nhà? Được rồi! Nỗi lo lắng duy nhất của nàng là làm sao giải thích mọi chuyện cho An Phúc. Mặt trời ngả về tây, hắt những tia nắng vàng vào trong phòng. Thường vào giờ này, mẹ đầy tớ Trương Tẩu đến gọi xem nàng có ở trong phòng không. Mẹ ta thường hỏi, "Trần đại nương, tôi thái thịt heo thế nào? Thái vuông hay thái mỏng? Món

giá làm thế nào? Xương heo làm thế nào?" Bây giờ mẹ không gọi nàng nữa, toàn thể căn nhà dường như quá im lặng. Như thế có nghĩa là họ thực sự muốn xua đuổi nàng? Nàng có thể đi đâu? Mẹ nàng chết đã lâu rồi. Nếu chú nàng biết lý do nàng bị đuổi đi thì ông ta có chứa nàng không? Chắc là không. Mẹ chồng nàng đòi nàng phải ra đi; bà ta có ý muốn nàng phải tự tử.

Vẫn tiếp tục lau mồ hôi và nước mắt, nàng bước lại tủ quần áo, tại đó nàng cất giữ tất cả những gì chồng nàng mua từ Thượng Hải: lọ nước hoa, hộp phấn với hình một cô đào điện ảnh, chiếc quạt bằng gỗ đàn hương có tua bằng lụa hồng, và một hộp son. Khi chàng ở nhà, nàng thường xức nước hoa sau khi tắm và bôi ít phấn hồng trước khi đi ngủ. Quay lưng khỏi chiếc tủ quần áo, nàng bước lại chiếc rương cô dâu trên đó cả đồ trang cô dâu của Vân Thụy: những chiếc mền bọc bằng lụa nhiều màu, đồ thêu, mặt giày chuyền bằng ngọc, và khăn thêu. Rồi nàng quay nhìn cái giường. Một chiếc mền mỏng mùa hè bọc lụa hồ thủy nằm ở góc giường. Trên đầu giường hai chiếc gối song song với nhau phủ áo gối. Một chiếc áo gối có một quầng đen ở giữa, vì chồng nàng thường dùng nhiều dầu chải tóc.

Không, nàng không thể chết, và sẽ không chết. Mẹ chồng nàng càng muốn nàng chết thì nàng lại càng cần phải sống. Nàng phải lo liệu đám cưới của con gái; sau đó, khi con trai nàng đi Thượng Hải để vào đại học sau mùa hè, nàng phải lo sắp hành trang cho nó. Trên tất cả là chồng nàng đã có ý định đưa nàng đi Thượng Hải để nhìn đời. Nàng không thể tự tử được. Nàng cũng không thể trở về làng cũ.

Lưu Trường Khanh là một tên lưu manh, nhưng cũng là người được quân Nhật ưa thích. Ai trong làng dám xúc phạm hắn? Làm sao nàng

dám chống cự hẳn? Nàng phải giải thích cái hoàn cảnh ấy cho cha mẹ chồng.

Nhặt chiếc áo bị xé rách và chiếc áo nịt bên trong, nàng bước ra khỏi phòng. Mặt trời đã lặn rồi. Tuy hoa viên vẫn còn ánh sáng, nhưng lối đi trong nhà đã tối rồi. Khi bước tới cuối hành lang, chân nàng chùn lại. Nỗi sợ hãi đã làm nàng tê liệt. Làm sao nàng có thể kể tất cả trước mặt bố chồng? Làm thế nào mẹ chồng có thể hiểu nàng trong cảnh ấy? Chắc chắn là bà ta sẽ dí chiếc đóm vào mặt nàng và nói, "Nếu mày thực tình muốn cưỡng lại Lưu Trường Khanh, mày có thể đập đầu vào chân giường mà tự vẫn!"

Khi nàng tới gần cửa phòng của cha mẹ chồng, nàng đứng như chôn chân tại đó, không có can đảm vén tấm màn cửa.

Có người đang nói trong phòng. Đó là Nghĩa Phần, chị chồng nàng.

- Mẫu thân ơi, hãy suy nghĩ lại. Nếu đuổi Thôi Mẫn đi thì mẫu thân sẽ làm cho tên lưu manh ấy tức giận. Rồi hẳn sẽ làm gì một khi hẳn tức giận? Hẳn sẽ giết người, sẽ đốt nhà này, hẳn có thể làm bất cứ điều gì! Giả dụ hẳn không quan tâm đến việc làm của mẫu thân, và không trả thù, thì làm sao mẫu thân có thể giải thích cho An Phúc? Hai người là một cặp vợ chồng yêu thương nhau; liệu An Phúc có tin mẫu thân không? Và nếu em con tin thì với một tính khí nóng nảy như em con, nó nhất định đánh nhau với thằng lưu manh ấy cho đến khi một người phải chết. Nếu An Phúc không tin mẫu thân, thì liệu em con có tha thứ cho mẫu thân đã đuổi vợ nó đi không? Ngoài ra, một khi Thôi Mẫn ra đi rồi, mẫu thân sẽ ăn nói thế nào với Đại Chí và Vân Thụy?

Cha chồng nàng lên tiếng. "Nghĩa Phần nói đúng. Nếu tôi là bà, tôi sẽ chẳng làm gì cả. Chúng ta đang sống nhờ An Phúc thì tốt nhất là

đừng xía vào chuyện riêng của chúng nó."

- Tôi chưa bao giờ thấy một người bố như ông! Con dâu ông phạm một tội như nhuốc như thế, khiến con trai ông trở thành một người bị cấm sùng, vậy mà ông bảo tốt nhất là đừng làm gì cả! Như thế ông không quan tâm một điều gì, dù cho nó đã bôi đen cái tên nhà họ Trần!

- Mẫu thân ơi, xin đừng nóng giận; hãy nghe lời khuyên của con. Bảo con ở đừng thờ một lời với Trương Tẩu là người lẻo mép. Nếu chúng ta không nói gì cả thì ai biết. Khi An Phúc trở về, chúng ta hãy kể tất cả đầu đuôi câu chuyện sau đám cưới của Vân Thụy. An Phúc cũng như chúng ta đều lo cho thể diện, và Thôi Mẫn là vợ của em con; tùy theo em con muốn trừng phạt vợ hoặc muốn bỏ vợ. Mẫu thân không cần phải lo đến sự trừng phạt. Tía ơi, con nói đúng không?

- Đúng lắm. Ta đã bảo không nên xía vào chuyện này.

- Vậy thì mẫu thân ơi, con sẽ đi bảo cho Thôi Mẫn biết có thể ở lại. Con sẽ nói là mẫu thân nói thế trong lúc nóng giận, và nó không cần phải để tâm. Dẫu sao, mẫu thân ơi, chỉ còn một tháng nữa là An Phúc về rồi. Mẫu thân cần phải kiên nhẫn trong lúc...

Thôi Mẫn bỏ chạy dọc hành lang về phòng nàng, tìm đập thành thịch. Ấn cái áo rách vào dưới gầm giường, nàng ngồi trên giường để bình tĩnh lại. Nàng sẽ tự giải thích tất cả cho An Phúc. An Phúc sẽ biết rõ nàng là một người đàn bà rẻ tiền hay không.

Nhưng cái tháng kế tiếp là cái tháng dài nhất đời nàng. Một giây dài như một giờ, một giờ như một ngày, và một ngày là một năm. Nàng giống như một mẩu bánh nướng, chiên đi chiên lại trong một chảo dầu sôi. Bố chồng nàng không nhìn nàng. Mẹ chồng nàng thì chửi rửa nàng hàng ngày, bằng cách nói bóng nói gió đến chuyện ấy, và

hầu như muốn gọi nàng là một con điểm ngay trước mặt Vân Thụy. Trước đó Thôi Mẫn thường hầu trà bố mẹ chồng sáng và tối; bây giờ họ không cho phép nàng đụng tới những cái tách của họ. Vào bữa ăn, con ở thay thế nàng xới cơm và dâng khăn lau miệng cho họ. Tự động Thôi Mẫn rơi xuống hàng đầy tớ và sống suốt ngày làm việc trong bếp. Trương Tẩu, trước kia rất thân thiện với nàng và gọi nàng là Trần đại nương, bây giờ trở nên lạnh nhạt, có thể là mẹ đã nghe phong phanh câu chuyện, hoặc là mẹ muốn đá cho "con chó đã bị ngã." Khi hỏi nàng, mẹ chỉ hỏi trống không.

"Cá này muốn làm thế nào, chưng hay rán với nước mắm?" hoặc "Muốn sườn làm thế nào?"

Nhà bếp quay về hướng tây. Vào xế chiều, lửa cháy trong lò, nhà bếp trở nên nóng vô cùng. Trước kia, Thôi Mẫn thường ngồi ngoài hành lang với người chị chồng trong lúc Trương Tẩu rửa ráy và thái rau và thịt cho nàng nấu nướng. Bây giờ người chị chồng không thấy đâu nữa, và nàng không dám ngồi ngoài hành lang một mình, vì thế nhà bếp trở nên nơi ẩn nấu của nàng. Và bất cứ khi nào nàng bước vào, Trương Tẩu thường khoái trí lên ra ngoài cửa sau, nói chuyện với người qua đường bên cạnh cái ao.

Tất cả những sự trừng phạt này, tất cả những sự xúc phạm làm nhục từ bố chồng tới Trương Tẩu, nàng nhẫn nhục chịu đựng không hề nói gì. Cái nàng ngày đêm lo sợ nhất là một vài lời xâm xì đã tới tai con gái nàng, hoặc thái độ khinh bỉ của mẹ chồng nàng có thể gây nên một sự nghi ngờ. Nếu chuyện ấy xảy ra, nàng thực tình không muốn sống nữa. May mắn thay Vân Thụy vẫn còn trẻ và quá bận tâm tới việc sửa soạn hôn lễ, nên không để ý đến sự thay đổi thái độ trong nhà đối với mẹ nàng. Thỉnh thoảng nàng trông thấy bà nội nhìn

mẹ nàng một cách khinh bỉ rõ rệt, nhưng nàng cho rằng bà nội nàng chưa bao giờ ưa thích mẹ nàng, và không bận tâm. Chỉ có một lần nàng cảm thấy khó chịu khi tình cờ nghe thoáng câu chuyện của hai người thợ may, tạm ở trong nhà để may quần áo cưới cho nàng.

- Bà ta chỉ nhìn mũi, mũi chỉ nhìn xuống trái tim như thế tỏ ra bà ta rất đạo đức. Ai mà có thể tưởng tượng bà ta tăng tịu với cái thằng họ Lưu bắt lương!

- Ông bạn ngu lắm! Ông bạn không biết rằng đàn bà nhẹ dạ thường có cái bề ngoài đạo đức ư? Hãy nhìn kỹ đôi mắt xếch của bà ta thì ông bạn sẽ biết rằng bà ta là loại đàn bà không tha? mãi với bữa ăn thường ngày!

Vân Thụy không để ý câu chuyện cho tới lúc nàng nghe thấy chữ "đôi mắt xếch." Đúng lúc đó mẹ nàng từ phòng trong tới để bàn luận điều gì với mấy người thợ may, và khi họ ngừng nói chuyện, Vân Thụy trông thấy họ trao đổi nhau một cái nhìn ý nghĩa. Vì còn quá trẻ, nàng lập tức hỏi mẹ khi hai người trở về khu phòng riêng tối hôm đó.

- Mẹ, cái tên họ Lưu ấy đến đây thường không?

Mặt Thôi Mẫn tái mét ngay lập tức. May mắn là chiếc đèn dầu hơi trên bàn không sáng lắm và nàng ngồi trên giường cách xa cái bàn.

Lập tức nàng quay về phía cái giường, giả vờ tìm kiếm cây quạt.

Nàng dùng quạt xua đuổi muỗi ra khỏi giường và buông mùng xuống.

Vào lúc đó, tim nàng đã đập trở lại bình thường, và nàng trả lời:

- Gã họ Lưu nào? Trong làng này ai cũng họ Lưu.

- Lưu Trường Khanh, cái tên lưu manh ấy.

- À hán. Đã lâu không thấy hán đến đây. Trừ cái lần viếng thăm người bà con của con, cái ngày con ngủ bên đó đấy. Con ở nhà suốt ngày sao còn hỏi mẹ?

- Hấn có tình nhân không?

Cái quạt rơi xuống đất. Thôi Mẫn không lượm lên. Nàng rót cho nàng một ly nước lạnh từ cái bình trà và uống vội vàng. Rồi nàng lượm cây quạt lên và hỏi hả quạt như thế nàng không thể chịu đựng được những câu dò hỏi. Nàng xoắn tóc xuống chiếc áo mỏng nửa đen nửa trắng.

- Con chưa lấy chồng, tại sao con hỏi những câu như thế? Mẹ của con suốt ngày trong nhà, làm sao mẹ biết những việc bên ngoài. Con nghe thấy những chuyện ngồi lê đôi mách ấy ở đâu?

- Hai người thợ may. Bác thợ may họ Trương nhắc đến một người đàn bà mắt xéch...

- À, ta nhớ rồi. Trưởng Tẩu một lần cũng nhắc người đàn bà đó. Bà ta là một goá phụ từ làng Lý Kiều, nếu mẹ không nhầm. Hừ, một người con gái gia giáo như con phải bỏ ngoài tai những chuyện ngồi lê đôi mách này. Con đã thuê xong đôi dép chưa?

- Gần xong rồi.

- Con phải thuê nhanh lên, đã gần cuối tháng Tám rồi. Mẹ không thể chờ đợi vải bọc ngoài mà đáng lẽ tiệm vải phải giao rồi. Mẹ phải làm thêm hai cái mền nữa.

- Mẹ Oì, mẹ đừng quá lo lắng. Gần đây mẹ đã hơi gầy đi rồi đấy. Trời nóng quá, nếu con mang theo ít đồ cô dâu hơn sang bên đó thì đã sao? Họ không để tâm đâu. Ông nội nhận được thư của cha con hôm nay, cho biết cha con sẽ tới huyện lỵ trước để đón anh con. Chắc là bà nội đã bảo cho mẹ biết rồi.

Cái quạt lại rơi xuống đất. Lần này nàng không lượm lên, và chỉ nhìn con gái với đôi mắt ngơ ngàng.

- Mẹ, chuyện gì thế? Mẹ không biết gì về lá thư ư?

- Hừ, mẹ biết, dĩ nhiên mẹ biết. Thôi đi ngủ đi. Ngày mai con phải dậy sớm.

Khoảng nửa đêm Vân Thụy thức giấc vì nóng quá. Căn phòng nàng kế cận phòng của mẹ, mọi cửa sổ đều mở hết thế mà không có lấy một hơi gió nhẹ. Chiếc mùng buông xuống nặng nề như thể nặng tới một tạ. Khi nàng vừa thức giấc, nàng nghe thấy tiếng khóc. Nàng ngồi dậy và lắng nghe, cố xem ở hướng nào. Khi nàng biết là mẹ khóc, nàng kinh hoảng và chạy vội sang phòng mẹ. Nàng nâng chiếc mùng vài lần để đuổi muỗi và nhảy vào trong giường của mẹ, như nàng vẫn thường làm hồi còn nhỏ. Nắm chặt một chiếc khăn tay ướt sũng, mẹ nàng nằm nghiêng quay mặt vào tường, cả người ướt đầm mồ hôi. Vân Thụy ôm lấy vai mẹ, hoảng sợ, "Mẹ ơi, cái gì vậy? Mẹ bệnh hay là cái gì? Mẹ bị cảm nóng phải không? Để con đi cho bà nội biết mẹ không khỏe."

Quay người lại, Thôi Mẫn ôm chặt con gái và còn khóc lóc hơn nữa. Hai vú nàng ép vào vai con gái như hai trái banh nóng, làm cho nàng khó chịu. "Con gái của mẹ, mẹ không sao cả. Con đi ngủ đi." Tuy nói thế nhưng Thôi Mẫn vẫn ôm chặt con gái.

Người con gái sững sờ khẽ gỡ tay mẹ ra, có vẻ hơi nghi ngờ. "Mẹ ơi, để con xuống lấy cho mẹ một chiếc khăn - mẹ ướt khắp người rồi. Hộp quẹt đâu hở mẹ?"

- Đừng thấp đèn. Mẹ sợ ánh sáng. Con đừng bận tâm, mẹ sẽ xuống rửa mặt.

Sau khi mẹ nàng bước xuống giường, Vân Thụy trông thấy một cục đen đen và cầm lên xem. Nhờ ánh sáng lờ mờ của mặt trăng qua cửa sổ, nàng nhận ra đó là cái lược chụp tóc màu đen của cha nàng. Nàng cảm thấy nhẹ hẫng cả người. Cha nàng sắp trở về. "Mẹ ơi, mẹ

nhớ tía phải không?"

Thôi Mẫn bây giờ đã bình tĩnh lại. Nàng xúc miệng, uống nước lạnh và trở lại giường. Hai chân nàng bắt chéo theo kiểu kiết già, nàng ngồi giữa giường, đặt tay của Vân Thụy lên đùi nàng, và khẽ vuốt ve.

"Khi mẹ kết hôn với tía hai mươi năm trước, lúc đó mẹ mười sáu.

Trong suốt những năm qua, mặc dù tía con ít khi ở nhà, mẹ không hề than phiền gì cả. Nếu kiếp sau mẹ cũng làm đàn bà, mẹ vẫn muốn làm vợ tía con." Bên trong cái mừng nóng hổi lên. Nàng buông tay con gái và cầm chiếc quạt, quạt cho cả hai người. "Trong vài ngày nữa, con sẽ là người đàn bà có chồng, thuộc về một gia đình khác. Trong những năm qua, con đã làm rạng rỡ tươi sáng những giờ cô đơn của mẹ. Khi con ra đi rồi..."

- Mẹ Ơi, con chỉ cách mẹ có ba dặm đường thôi mà. Mỗi tuần con về thăm mẹ vài lần.

- Mẹ cũng nghĩ thế khi mẹ từ giã mẹ của mẹ để kết hôn với tía con. Nhưng sau khi mẹ về nhà chồng, mẹ đã dùng tất cả trái tim mẹ để làm tía con hạnh phúc và dần dần quên cả mẹ của mẹ. Bởi vậy mẹ không mong đợi con sẽ về thăm mẹ luôn. Mẹ muốn con có một cuộc đời hạnh phúc với Xương Đức, việc ấy quan trọng hơn. Mẹ muốn con hạnh phúc với nó, cũng như cách mẹ sống với tía con.

- Mẹ Ơi, hãy xin tía đem mẹ đi Thượng Hải một vài năm; con sẽ trông nom ông bà nội. Ngoài ra còn có Cô nữa. Khi tía về nhà, con sẽ nói chuyện với tía. Trong những năm vừa qua, đời sống của mẹ không dễ dàng thoải mái, và tía sẽ không từ chối đâu.

Vân Thụy kinh ngạc khi mẹ nàng lại bắt đầu khóc; nước mắt của Thôi Mẫn rơi xuống chiếu như mưa rơi trên lá. "Con yêu của mẹ, hãy đi ngủ đi. Mẹ sẽ nói chuyện với tía con. Đi ngủ đi. Phải nhớ rằng sau

khi con lấy Xương Đức, con phải cố gắng tạo hạnh phúc cho cả hai vợ chồng, như thế mẹ sẽ được yên lòng."

Mẹ nàng đã nói đi nói lại những lời này trong quá khứ, nhưng những lần đó bà không khóc. Vân Thụy bối rối một lúc thật lâu sau khi nàng trở lại giường, rồi nàng ngủ thiếp đi.

Chỉ vài ngày nữa, cả cha nàng và anh nàng sẽ trở về nhà.

Nguyễn Văn Lý

Người Con Dâu

An Phúc, Người Chồng

Khi An Phúc và con trai là Đại Chí về tới chợ làng Lưu Thôn, lưng hai người mồ hôi nhỏ giọt. Đại Chí đi theo sát gót An Phúc, và bước vào tiệm rượu Trịnh Hưng. Mỗi khi từ Thượng Hải về nhà, An Phúc có thói quen tới tiệm rượu nghỉ chân và uống một chén trà. Người chủ tiệm trước kia là người coi sổ sách cho dinh cơ nhà họ Lưu. Sau khi ba anh em nhà họ Lưu chia nhau gia sản, công việc coi sổ sách không cần nữa, lão dùng tiền để dành trong những năm làm trong nhà họ Lưu mở một tiệm rượu tại chợ. Vì sự liên hệ trước kia với nhà họ Lưu, lão quen biết nhiều người; sự quen biết ấy cũng như tính tình thân thiện của lão đã giúp tiệm rượu của lão phát đạt. Nhà họ Lưu và bạn bè của họ trở thành khách hàng của tiệm rượu. An Phúc cũng thân mật với lão kể từ khi gia đình chàng dọn tới dinh cơ nhà họ Lưu.

An Phúc đứng trước cửa tiệm và chào lão chủ tiệm đang ngồi tính toán sau quầy.

- Trịnh huynh đệ, công việc phát đạt chứ?

- A, ông An Phúc!

Lão chủ tiệm đẩy cái bàn tính vào chỗ cũ, rồi vội vàng đứng lên chào khách. Vạt áo choàng vải trắng dài của lão banh ra, đập vào hai bên chân.

- Xin mời vào, mời ngồi và dùng một chén trà. Ông trở về làm đám cưới của cháu gái phải không?

- Phải. Đáng lẽ tôi phải về sớm hơn nữa, nhưng công việc bận quá tôi không thể bỏ đi được. Đại Chí, chào bác Trịnh Hưng đi con.

Đại Chí khẽ chào lão chủ tiệm bằng "Bác". Chàng giống hệt cha, cùng một nước da ngăm ngăm, môi dày và mắt sáng. Mũi An Phúc to hơn, và có một vết sẹo bằng ngón tay cái trên hàng lông mày trái; hồi nhỏ An Phúc té xuống một mảnh thủy tinh vỡ, và mặt bị cắt rất sâu. Khi nào chàng nổi giận, vết sẹo trở thành màu tím sẫm và mắt trái giật liên hồi, khiến Đại Chí và Vân Thụy rất sợ. Nhưng An Phúc biết tự kiềm chế và không bao giờ tức giận, trừ phi bị khiêu khích quá đáng. An Phúc người cao tầm thước nhưng rất vạm vỡ: cánh tay áo cuộn lên để lộ những bắp tay mạnh mẽ. Đại Chí cao hơn thân phụ phân nửa đầu và vai rộng hơn. Thân thể chàng dường như là những khối bắp thịt.

Lão chủ tiệm rượu hỏi, "Đây là Đại Chí, phải không? Tại sao mới có một năm mà nó đã cao vọt lên thế này! Tôi biết đã đến lúc nó phải lấy vợ rồi." Lão kéo hai chiếc ghế và mời hai người ngồi xuống, gọi người bưng trà, bước vào sau quầy tìm hai cái quạt làm bằng lá gồi, và bưng ra một đĩa hạt dưa và một đĩa đậu phộng. Trước khi lão ngồi xuống, lão đưa cho An Phúc một điều thuốc lá, và tự châm cho lão một điều.

- Đại Chí đang tính học đại học. Tôi nghĩ tôi có thể nuôi nó ăn học một hoặc hai năm nữa, vì tôi đã gả Vân Thụy rồi, vì thế tôi cho phép

nó học tiếp. Trịnh huynh đệ biết đấy, thời bây giờ đã thay đổi rồi; người ta càng học nhiều thì càng bớt ngu xuẩn.

- Tôi rất đồng ý với ông. Ông An Phúc ơi, ông thật là có phước, một đứa con trai chăm chỉ, một đứa con gái gả vào một gia đình tốt.

An Phúc cười một cách thoả mãn. "Ông bạn tử tế quá. Trong làng ta ra sao, bình yên chứ?"

- Không tốt mà cũng không tệ. Quân Nhật ít khi đến đây, nhưng những tên lưu manh phản quốc được chúng che chở, thường đến quấy nhiễu chúng tôi, đòi tiền và đủ thứ khác.

- Thế còn gã họ Lưu thì sao, tên hắn là gì nhỉ? Phải, Lưu Trường Khanh, hắn thế nào?

Lão chủ tiệm giặt mình im lặng. Hắn không biết An Phúc đã nghe tin đồn về Lưu Trường Khanh và bà vợ chưa. Nếu ông ta đã nghe thấy rồi thì nghe biết bao nhiêu? Và ông ta tin bao nhiêu? Có phải ông ta đang tìm cách hỏi dò thêm không? Lão rít một hơi thuốc lá dài và nói, "Ông muốn hỏi gì, hắn làm sao?"

- Tôi muốn hỏi hắn có áp bức người ta không?

Lão chủ tiệm tỏ ra không biết gì và nói, "Tôi không biết chắc. Người ta đồn hắn... Nhưng không nên tin vào lời đồn."

Đại Chí nóng ruột lên tiếng, "Ba ơi, thôi mình đi đi, bà nội chắc đang nóng ruột chờ đấy."

Trên đường về nhà, An Phúc rất thắc mắc. Lần trước trở về, lão chủ tiệm chửi cái thằng lưu manh đó bằng những lời lẽ nặng nề, buộc tội hắn hiếp dâm, ăn cướp đồ nhà người ta và đủ thứ tội ác khác. Lão còn tiên đoán một ngày nào đó tên lưu manh sẽ bị đâm hàng ngàn nhát dao. Nhưng lần này lão miễn cưỡng không nói một điều gì chống lại hắn, mà còn có vẻ bảo vệ hắn. Chuyện gì đã xảy ra? Phải

chàng lão đã trở thành đồng bọn của cái tên vô lại ấy? Có phải lão đã đi vào con đường quấy? Nhưng lão không phải là một người không có lương tri. Vậy thì tại sao lão có vẻ giấu giếm điều gì? Chàng sẽ hỏi người chị Nghĩa Phần về chuyện này khi về tới nhà.

Khi tới gần cái ao, chân chàng trở nên nhẹ nhàng hơn. Năm ngoái, chàng về thăm nhà bất ngờ khi cha bị bệnh tim. Hôm ấy khi về tới cái ao này, người đầu tiên chàng trông thấy là Thôi Mẫn, đang ngồi bên bờ ao giặt quần áo. Bàn tay nàng dưới nước, hai bàn tay vẫn giữ được vẻ mềm mại trắng trẻo sau bao nhiêu năm làm việc trong bếp. Hai bàn tay trắng ngần như thân thể nàng. Khi nàng tình cờ ngẩng đầu lên và trông thấy chàng, niềm vui dâng lên từ trái tim đã lan ra và làm dịu khuôn mặt nàng. Trong suốt hai mươi năm hầu hạ cha mẹ chồng ở nhà quê, nuôi con, chăm sóc mọi công việc trong nhà, không phải là dễ dàng đối với nàng. Thực vậy, thỉnh thoảng chàng cũng trở về, nhưng mỗi lần chỉ có vài ngày, thật là ngắn ngủi! Và ban đêm còn ngắn ngủi hơn nữa, bởi vì nàng còn phải dậy sớm để sửa soạn trà cho cha mẹ.

Cái người bạn họ Vương cùng làm việc và ngủ lại trong tiệm về ban đêm, đã nhiều lần muốn dẫn chàng giới thiệu cho những trò chơi hấp dẫn tại Tứ Lộ Ở Thượng Hải. Nhưng chàng không bao giờ đi theo hần. Khi chàng nghĩ tới làn da mịn như lụa của Thôi Mẫn, chàng không còn thêm muốn đụng tới một người đàn bà nào khác. Bây giờ cha mẹ chàng sống với người chị, và người chị có thể săn sóc cho cha mẹ được, chàng sẽ dò hỏi xem bà mẹ có cho phép Thôi Mẫn đi Thượng Hải với chàng không. Dù chàng chỉ đem Thôi Mẫn đi sống với chàng chừng vài tháng thôi, thì cũng đủ cho chàng biết được cái đời sống gia đình bình thường sẽ như thế nào. Chàng đã chán cái

cảnh ban đêm phải kê ván làm giường, và sáng phải thu dọn lại ở Thượng Hải, nói chi tới việc mỗi năm phải ngủ một mình suốt mười một tháng. Có lẽ mẹ chàng sẽ thông cảm cảnh vất vả của chàng và cho Thôi Mẫn đi theo. Ngoài ra Đại Chí cũng vào đại học Thượng Hải, và nó có thể sống chung với chàng nếu Thôi Mẫn cũng đi Thượng Hải. Như vậy, chàng sẽ đỡ tốn kém. Mẹ chàng bao giờ cũng nhượng bộ khi tiết kiệm được tiền bạc.

- Ba tính đưa mẹ con đi Thượng Hải một thời gian. Em con sẽ lấy chồng, cô con sẽ trông nom ông bà nội. Như vậy con không phải sống trong đại học xá.

- Ba ơi, con phải ở trong đại học xá nếu không thì sẽ mất đi cái ý nghĩa là sinh viên đại học. Nhưng con đồng ý một trăm phần trăm với ba về việc đưa má đi Thượng Hải. Ba má sống xa cách nhau như thế này thực là bất thường. Bây giờ em con lấy chồng, không còn lý do gì không cho má đi theo ba để sống như một cặp vợ chồng bình thường.

Đại Chí nói chuyện khác hẳn mọi người trong gia đình. Không những Đại Chí không dùng thổ âm trong làng, mà còn gọi cha mẹ là Ba và Má, theo kiểu cách con cái nhà quan. Chàng còn dùng những câu và chữ ngoài sự hiểu biết của gia đình. Cha chàng, mặc dầu hiểu chàng không nhiều lắm, nhưng kín đáo cảm thấy rất hãnh diện về chàng.

- Ba đồng ý với con, nhưng không biết bà nội có cho phép không.

- Bà nội không nên can dự vào việc của ba má. Con sẽ bảo bà nội như thế.

- Đại Chí, đây là việc của người lớn, ba không muốn con can dự vào. Đừng nghĩ rằng con đọc hơn người khác vài quyển sách mà con có thể bỏ ra ngoài sự tôn kính người trên! Tại sao con nói chuyện với bà

nội về dự định của ba về má con? Khổng tử nói, "Khi cha mẹ còn sống, con trai không nên đi xa nhà." Ba bắt đắc dĩ lắm mới đi Thượng Hải kiếm tiền; con nghĩ ba muốn xa cha mẹ? Nơi ở đúng nhất của một người con dâu là bên cạnh cha mẹ chồng, sao con lại cho là chuyện phi lý? Khi về đến nhà, đừng nói chuyện tầm bậy này với ông nội, nghe không?

Đại Chí lặng im một lúc mới lẩm bẩm đồng ý. Rồi chàng đi chậm lại, giữ một khoảng cách với An Phúc để tránh nói chuyện thêm. Khi hai người tới gần dinh cơ nhà họ Lưu, bên cạnh cái ao, An Phúc thở phào nhẹ nhõm.

- Cuối cùng cũng tới! Ở đây mát mẻ hơn Thượng Hải nhiều.

Cả hai người bước vội tới con đường bên bờ ao. Trương Tiểu, đang đứng ở cửa sau nói chuyện với đầy tớ nhà Tam Gia, ngẩng đầu và reo lên: "Trần Lão gia và thiếu gia đã về! Trần Lão Gia đã về!" Rồi mụ chạy vào trong nhà để báo tin cho mọi người. Khi tới gần nhà, An Phúc và Đại Chí bước vào cửa sau. An Phúc hy vọng Thôi Mẫn sẽ chạy ra đón chàng, nhưng chỉ thấy Vân Thụy nhảy lên và chạy lại với chàng, theo sau là Nghĩa Phần và cha mẹ chàng. Chàng cảm thấy hơi buồn buồn, nhưng vẫn mỉm cười chào cha mẹ và chị.

Đại Chí nói đùa em gái, "Chỉ còn ba ngày nữa em đã có chồng rồi, sao em có thể nhảy cẫng lên như thế? Không biết mắc cỡ! Anh chắc em không thể chờ được lúc nhảy vào nhà họ Trương!"

Trong lúc Vân Thụy đuổi theo để đánh chàng, Đại Chí chạy vọt qua cửa, chạy tới cuối hành lang và hỏi, "Má đâu rồi?"

Đúng lúc đó Thôi Mẫn từ cửa bếp bước ra, tay vẫn lau mồ hôi mặt, và quay lại dặn Trương Tiểu một lần nữa, "Nhớ để lửa nhỏ thôi, để lửa nóng quá sẽ làm mất mùi vị cá vền nấu hành." Khi nàng quay lại,

nàng trông thấy chồng. Nàng đang mặc một bộ quần áo mỏng màu ngọc thạch. Chiếc áo đầm mồ hôi dính vào người nàng. Mặt nàng đỏ bừng vì hơi nóng, và những giọt mồ hôi đọng lại trên trán nàng. Cổ áo nàng hở ra và trĩu xuống, để lộ cái cổ trắng muốt. Khi trông thấy An Phúc, mặt nàng đỏ bừng tới tận tai.

- Chàng đã về!

Rồi nàng trông thấy hai mắt của bà mẹ chồng đằng sau chồng, giống như hai mũi tên tẩm độc bắn thẳng vào nàng. Nàng vội vàng khép cổ áo và cài nút lại.

- Chàng hãy lên nghỉ trên phòng của cha. Em sẽ bưng nước lên cho chàng lau rửa.

Rồi nàng quay vào trong bếp. An Phúc cúi nhìn đôi móng tròn lẳn của vợ đang lúc lắc bên dưới cái quần mỏng màu lục.

Ngày hôm trước khi An Phúc về, cha mẹ chàng và người chị trong một buổi họp bí mật, đã quyết định họ sẽ không nói một lời gì về chuyện xấu xa đã xảy ra, cho đến khi hôn lễ xong. Vì thế, sau bữa ăn tối, họ chỉ bàn với chàng về chương trình hôn lễ của Vân Thụy, rồi giục chàng đi nghỉ sớm, sau một ngày dài đi đường. Vân Thụy vẫn thường ngủ trong cái phòng nhỏ bên trong phòng của Thôi Mẫn, để bầu bạn với mẹ trong lúc An Phúc ở Thượng Hải, nay trở về căn phòng ở phía đông, và ngủ trong căn phòng với người anh.

Khi An Phúc bước vào, Thôi Mẫn đã nấu sẵn nước nóng trong cái chậu tắm bằng gỗ sơn đỏ. Trong lúc chồng tắm, nàng xuống bếp xem mọi thứ đã sắp gọn chưa, và ghé phòng cha mẹ chồng để hỏi xem họ cần gì nữa không; rồi tới phòng Đại Chí thu dọn những quần áo con thay ra, và lắng nghe Đại Chí thao thao kể chuyện học đường. Vào lúc nàng trở lại phòng riêng, An Phúc đã nằm trên

giường phe phẩy chiếc quạt, chờ nàng.

Bất cứ khi nào hai người ở một mình, chàng nói khẽ, và giọng nói hơi khàn khàn và vội vàng. "Thôi Mẫn. Sao nàng đi đâu lâu thế? Ta nóng lòng chờ nàng đây!"

Mặc dù lòng dạ đầy lo ngại, nàng cũng không thể không cười rúc rích. "Ngồi như thế thì làm sao mà không nóng cho được? Hãy đứng dậy lại gần cửa sổ cho mát."

- Ta đang đợi nàng đây, mau lên!

Nàng vào phòng trong, dùng nước trong chậu chàng vừa tắm, lau người nàng thật sạch. Sau khi lau khô người, nàng thoa phấn mát lên khắp người, và súc nước hoa vào nách và cổ. Rồi nàng rửa mặt và bôi son phấn. An Phúc hồi thúc gọi nàng đến nỗi nàng không kịp mặc quần áo trước khi bước vào giường. Sau đó thân thể hai người ướt đầm mồ hôi. Thôi Mẫn xuống giường lau rửa người một lần nữa và mặc quần áo lót, trong khi đó nàng nhớ lại hàng ngàn lần những lời nàng định nói với An Phúc. Nàng không bỏ đi một chi tiết nào của cái biến cố ấy. Nàng phải cho chàng biết về cảm nghĩ thực của nàng đối với chàng, dù chàng quyết định thế nào về tương lai nàng cũng được.

Nàng trở lại giường, và thất vọng thấy chàng đã ngáy ngủ.

Ngày hôm sau An Phúc phải ra chợ. Chàng tìm người khiêng kiệu và rương của cô dâu, người đánh chiêng trống, và sáu người đi kèm kiệu cô dâu. Chàng mất cả một ngày mới tìm thuê được. Rồi chàng đưa tất cả về nhà, cho ăn uống, và định giờ họ phải tới trong ngày cưới. Sau khi họ đi rồi, chàng đến phòng cha mẹ để bàn về chi tiết bữa tiệc cưới ngày hôm sau, ghi tiền từng món một. Rồi tay cầm cuốn sổ kế toán, chàng kiểm điểm lại những đồ cô dâu mang về nhà

chồng trong phòng con gái. Vào lúc chàng trở lại phòng riêng thì chàng đã mệt đừ. Sau khi tắm xong, chàng ngủ thiếp đi trước khi Thôi Mẫn ở nhà bếp lên.

Ngày hôm sau là ngày trước đám cưới, và chàng còn bận rộn hơn nữa. Bà con bạn bè mang đồ mừng đến chúc mừng, và mãi đến tối họ mới ra về. Ba bàn tiệc dọn ra mời khách ăn uống. Mặc dù Thôi Mẫn không lúc nào ngồi tay trong bếp, nhưng nàng cảm Vân Thụy không được phụ giúp nàng trong ngày cuối cùng còn là con gái. Sau khi người khách cuối cùng ra về rồi, chân nàng sưng đến nỗi nàng không thể tháo giày ra được. Vậy mà nàng vẫn phải giúp Trương Tẩu lau nhà bếp, và phải coi con ở thu dọn phòng ăn. Đèn trong phòng cha mẹ chồng nàng đã tắt khi nàng làm xong mọi việc, và nàng đi về phòng con gái.

Vân Thụy vẫn mặc chiếc áo thêu ngấn tay nhẹ màu hồng mà nàng mặc từ sáng, đang ngồi bên cạnh đèn và nghe lời ông bố căn dặn. Đại Chí ở trong phòng riêng, tập thổi kèn. Âm điệu của chiếc kèn tạo ra một bầu không khí hoang vắng cho buổi tối yên tĩnh. Thôi Mẫn bật khóc khi nàng ngồi xuống cạnh con gái. Nàng rất mệt, và sự hồi tưởng đến ngày cưới của chính nàng hai mươi năm trước, càng làm cho nàng nghĩ nhiều hơn đến cái tương lai bấp bênh của nàng.

An Phúc khẽ gọi, "Thôi Mẫn, Thôi Mẫn. Thế này nghĩa là gì? Ta đã khuyên được Vân Thụy không nên lo lắng. Nàng lại làm cho con gái khóc nữa phải không? Xương Đức là một thanh niên rất tốt. Vân Thụy không cần phải lo ngại gì khi sống với nó. Vào cái thời kỳ loạn lạc này, nàng tìm đâu được một người con rể tốt như nó?"

- Mẹ Oì, con sẽ về thăm mẹ mỗi tuần hai hoặc ba lần. Mẹ có thể

chắc như thế.

- Ta đã quyết định đưa mẹ con đi Thượng Hải với ta sau khi con lấy chồng. Có lẽ ta giữ mẹ Ở lại với ta cho tới khi hết chiến tranh. Ở đây đã có cô của con sẵn sóc cho ông bà rồi.

- A, thế thì tuyệt quá! Con cũng vừa nói chuyện với mẹ về chuyện này tối hôm nọ. Cha đã hỏi ý ông nội chưa?

Thôi Mẫn chợt ngừng khóc, lắng nghe câu trả lời của chồng.

- Mấy hôm nay ta quá bận với chuyện cưới của con thì làm gì có thời giờ nói chuyện với ông bà. Ngay khi con ngồi lên kiệu cô dâu, ta sẽ nói chuyện với ông bà. Chắc chắn ông bà sẽ không phản đối. Mẹ con không được một ngày thoải mái trong suốt hai mươi năm qua; bây giờ con và Đại Chí đã lớn rồi, mẹ con phải được hưởng hạnh phúc đôi chút chứ.

Vân Thụy nắm tay mẹ và nói thật trù mền, "Đúng vậy! Mẹ Ơi, bây giờ mẹ đừng buồn nữa nhé. Có thể Xương Đức và con sẽ đi Thượng Hải thăm mẹ; có lẽ chúng con cũng dọn lên Thượng Hải nữa, và sống bên cạnh nhà mẹ. Như thế thực là tuyệt diệu, phải không mẹ?" Thôi Mẫn không thể không mỉm cười qua làn nước mắt. "Con thật là ngớ ngẩn! Chuyện này vẫn còn là chuyện trên trời mà con tưởng như con đã nắm được trong tay rồi vậy!" Nàng vuốt ve cánh tay Vân Thụy và hỏi, "Tại sao tay con lạnh thế! Đi ngủ đi, sáng mai con phải dậy sớm đấy. Tam Nương sẽ sang để làm mặt cho con. Áo cưới mẹ đưa cho con đâu?"

- Ở đằng kia.

- Con có nhớ những điều mẹ dặn con không? Lúc nào con cũng phải nhẫn nhục, dù con bị lấn át; đừng quên lúc nào cũng phải tươi cười. Khi con là con gái, con là một con chim; con được ăn khi con đói, rồi

con bay đi chơi đùa thỏa thích. Nhưng khi con là con dâu, con trở thành một con bò kéo cối xay lúa. Con phải kéo từ sáng tới tối; bất cứ khi nào con chậm lại, sẽ có roi quất vào người con. Mẹ không nói cái roi thực, nhưng là một thứ vất vả mà một người con dâu phải chịu đựng, còn tệ hơn là bị quất bằng roi. Phải thận trọng trong mọi vấn đề, phải tinh ý nhận ra thái độ trên mặt người khác. Không bao giờ được cãi lại mẹ chồng. Ngay cả khi con đúng, con vẫn phải chịu nhận sự buộc tội của mẹ chồng. Cái chữ con dâu có nghĩa là chịu đựng.

- Con biết mà mẹ. Mẹ bận suốt cả ngày, chắc mẹ mệt lắm và đi nghỉ đi.

An Phúc an ủi vợ, "Mẹ của Xương Đức là một người hiểu biết và sáng suốt. Bà ta sẽ không đày đọa Vân Thụy đâu. Nàng có thể an tâm nghỉ ngơi." Rồi chàng quay sang nói với Vân Thụy, "Bây giờ con đi ngủ đi. Ngày mai là một ngày vất vả cho con đấy và đêm nay con phải ngủ đầy giấc. Anh con sẽ đi theo kiểu cô dâu sang nhà Xương Đức. Nó và Xương Đức là bạn học. Nếu họ mời nó ở lại đêm bên đó, ta sẽ bảo anh con nhận lời, để cho con cảm thấy dễ chịu hơn khi biết có anh con ở cùng với con. Thôi đi ngủ. Đại Chí, thôi đừng thổi kèn nữa. Con biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

Vào phòng riêng, Thôi Mẫn ngồi xuống giường, đặt chân vào cái ghế để chân và bắt đầu xoa bóp. An Phúc quỳ xuống bên cạnh vợ, giúp xoa bóp chân nàng. Vội vàng co chân lại, Thôi Mẫn nói, "Chàng còn mệt hơn em. Chàng đi ngủ đi. Ôi, bằng giờ này ngày mai, Vân Thụy sẽ không còn là của chúng ta nữa! Dù con trai hay con gái, chúng nó cuối cùng rồi cũng đi mất." Giọng nàng im dần và rút ra một chiếc khăn tay từ ống tay áo.

- Thôi Mẫn, Thôi Mẫn, nàng lại như thế rồi! Dù cuối cùng các con của nàng xa nàng thì nàng vẫn còn có ta. Nàng sẽ đi Thượng Hải với ta và ta sẽ thuê một căn phòng gần cửa tiệm, giống như ông Quế, người bạn cùng làm chung với ta. Ban ngày ta đi làm, nhưng ban đêm ta sẽ dẫn nàng đi chơi. Thượng Hải rất là nhiều màu sắc và sinh động, chỉ nội một tiệm bách hoá Thành Tín thôi cũng đủ làm nàng choáng váng quay cuồng rồi. Có đủ các thứ món ngon nàng có thể ăn, đủ mọi nơi chốn nàng có thể đến xem, chừng nào nàng có tiền! Nàng đã làm vợ ta hai mươi năm rồi, thế mà chúng ta không có lấy một ngày dành riêng cho nhau. Lần này, dù thế nào mặc lòng, ta sẽ đem nàng đi Thượng Hải. Và ta bảo đảm, chỉ hai ngày sau khi nàng tới Thượng Hải, nàng sẽ quên Vân Thụy ngay.

Thôi Mẫn cúi xuống kéo chàng lên và để chàng ngồi cạnh nàng. Nắm chặt tay chàng, nàng hỏi, "Chàng có thực sự đem em đi Thượng Hải không?" Nàng thường gọi chồng là "Tía thằng Đại Chí" khi có mặt người khác. Nhưng khi chỉ có hai người, nàng không bao giờ gọi tên chàng. Trong suốt hai mươi năm, chưa lần nào nàng gọi cái tên "An Phúc". "Lần này, chàng nhất định đem em đi theo ư?"

- Dĩ nhiên. Trên đường về từ Thượng Hải, ta chỉ nghĩ đến chuyện này thôi.

Nàng buông tay chồng ra để bóp chân. "Mẹ sẽ không đồng ý đâu."

- Chính ta sẽ nói chuyện với mẹ. Tía là người hiểu biết. Tía sẽ giúp ta khuyên mẹ. Nàng không phải lo ngại. Sau khi Vân Thụy bước lên kiệu hoa, nàng có thể bắt đầu sắp sửa đồ mang theo.

Nàng vẫn cúi đầu. "Mẹ sẽ không đồng ý."

- Ta biết mẹ hơi cứng rắn. Và mẹ quen việc hầu hạ của nàng trong những năm qua, thì dĩ nhiên là mẹ không muốn để nàng đi. Nhưng ta

sẽ khuyên dụ mẹ và bảo rằng nàng đã quá đau lòng về việc Vân Thụy về nhà chồng, và ta phải đưa nàng đi Thượng Hải để nàng quên Vân Thụy, và nàng sẽ trở về chừng một hay hai tháng thôi. Mẹ không thể ngăn cản nàng đi nếu nàng chỉ đi trong một thời gian ngắn. Một khi nàng đã đi khỏi đây rồi, nàng có thể ở lại sáu tháng, hoặc một năm. Mẹ không có cách gì kéo nàng trở về.

- Mẹ sẽ không đồng ý. Em biết mẹ sẽ nói điều gì để ngăn cản chàng.
- Thôi Mẫn, ta biết nàng và mẹ không hợp nhau, và ta cũng biết mẹ đôi khi cũng rất nóng tính, nhưng ta biết chắc mẹ không chủ ý hành hạ nàng. Trong quá khứ, mẹ có lý do không để nàng ra đi. Bây giờ Vân Thụy đã lấy chồng rồi, Đại Chí sẽ đi học tại Thượng Hải, và ở đây còn có Nghĩa Phàn sẵn sóc, mẹ sẽ không có cơ để giữ nàng ở lại.

Bỗng nhiên nàng nắm chặt lấy hai tay chồng. "Mẹ sẽ giữ lại. Có một điều em muốn cầu xin chàng. Trong suốt hai mươi năm, em chưa cầu xin chàng một điều gì, bây giờ em cầu xin chàng. Bất cứ mẹ hoặc cha nói gì với chàng, xin chàng đừng tin. Chàng phải tin em. Mặc dầu em không được đi học nhiều, nhưng em cũng biết điều xấu điều tốt. Chàng đã đối xử với em rất tốt. Em sẽ không làm điều gì làm chàng đau lòng. Chàng phải tin em cái điều đặc biệt này."

Chàng hơi ngạc nhiên và bức mình. "Thôi Mẫn, nhiều lắm là mẹ không cho nàng đi, chứ không nói điều gì xấu về nàng đâu. Mẹ không phải là hạng người như vậy, nàng có thể tin chắc điều ấy. Đôi khi nàng coi ta như là một đứa trẻ ba tuổi. Nàng thực sự nghĩ rằng mẹ có thể bảo mặt trời mọc ở phương tây, và ta vẫn tin mẹ ư? Nàng đừng lo lắng, ta sẽ giải quyết mọi chuyện. Ngủ đi. Coi lại chân xem nếu chỗ sưng không bớt thì nàng không thể đi chợ được, chứ đừng

nói Thượng Hải." Chàng gỡ tay ra khỏi tay Thôi Mẫn, vươn vai, và ngáp. Chàng bắt đầu cởi áo dài.

Miệng Thôi Mẫn há hốc đến nỗi cổ nàng đau khi nuốt nước miếng. Nhưng vì bây giờ nàng đang hoảng hốt, nàng cứ tiếp tục nuốt nước miếng. "Em... em có điều muốn nói với chàng. Một hôm..."

- Thôi Mẫn, ta biết tất cả những việc mẹ hành hạ nàng, nhưng thôi hãy để quá khứ trôi đi, tại sao còn nói đến nữa? Ta hứa danh dự với nàng: bất cứ mẹ nói gì, ta vẫn đưa nàng đi Thượng Hải với ta. Nàng đã bằng lòng chưa?

Chàng vẫn đứng giữa căn phòng, ánh đèn chiếu vào má trái của chàng. Nàng trông thấy mí mắt trái của chàng giật liên hồi nên không dám tiếp tục nói nữa, cũng như nàng vốn không có can đảm thú tội. Chàng cởi quần áo ra và đi vào bên trong để rửa chân. Thôi Mẫn lê bàn chân sưng của nàng lại giường, dùng quạt xua đuổi muỗi, buông màn xuống, và cũng đi rửa chân. Vào lúc nàng sẵn sàng lên giường thì An Phúc vẫn còn chờ nàng. Ngay cái phút đầu tiên nàng chui vào giường, chàng ôm chặt lấy nàng.

- Ngày mai là ngày của con gái chúng ta, hãy sống một ngày thực vui vẻ. Ta bảo đảm bằng giờ này tuần sau, chúng ta sẽ ở Thượng Hải, chỉ mình nàng và ta. Hãy an tâm và ngủ đi.

Suốt đêm đó Thôi Mẫn không thể nhắm mắt. Ngay lúc gà gáy lần đầu, nàng ngồi dậy. Đầu nàng nhức như búa bổ và trước mắt nàng tối tăm lại. Nàng cố gắng mặc quần áo thường ngày, và như thường lệ, vào bếp để đun nước pha trà cho cặp vợ chồng già. Rồi nàng đặt nồi cháo yến lên bếp hâm nóng để con gái ăn sáng, trước khi con ở mắt nhắm mắt mở bước vào, tìm nước sôi cho cha mẹ chồng nàng. Vào lúc mọi người thức dậy, Thôi Mẫn bưng chén cháo yến trên một

chiếc khay bạc vào phòng Vân Thụy. Bên dưới tấm mền mỏng bằng lụa vẽ hình bông sen, con gái nàng vừa thức giấc. Khi trông thấy mẹ, tim Vân Thụy đau nhói, và quay mặt vào tường để tránh không nhìn mặt mẹ. Thôi Mẫn cũng cố cầm nước mắt và nài nỉ con gái dậy và ăn chén cháo. Rồi nàng giúp con gái mặc quần áo cưới. Mỗi lần mặc thêm một thứ quần áo lên thân thể con gái, tim nàng lại trĩu nặng thêm. Khi Vân Thụy mặc xong quần áo rồi, thì chiếc áo của Thôi Mẫn thấm đầy nước mắt. Nàng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn Vân Thụy.

- Mẹ đã nói tất cả những gì mẹ muốn nói với con rồi, Vân Thụy. Tóm lại, con phải hết sức bảo trọng. Khi trời lạnh, phải mặc thêm quần áo buổi sáng và buổi tối. Khi ăn, con đừng ăn quá nhiều để chọ..

Vân Thụy nhào vào vòng tay mẹ. "Mẹ Ơi! Con sẽ trở về trong vòng ba ngày!" Những lời nói không đem lại an ủi cho chính Vân Thụy, và nàng oà khóc.

Lưu Tam nương đi cùng mấy người đàn bà tới làm mặt cho Vân Thụy. Thôi Mẫn vội vàng lau nước mắt và mỉm cười chào đón họ. Nàng gọi con ở buồng trà và đi tìm người chị chồng đến nói chuyện với khách. Kể từ đó, nàng bận bịu với nhiều việc vặt trong bếp cho tới lúc Vân Thụy bước lên kiệu hoa. Vì có nhiều người vây quanh, nàng không thể nói những gì nàng muốn nói với con gái. Khi tiếng chiêng bắt đầu vang lên ở cửa trước, báo hiệu cuộc rước dâu khởi sự, Đại Chí mặc một bộ âu phục mới, chạy tới bông em gái vào kiệu hoa. Vân Thụy nắm lấy chiếc áo thêu đỏ sẫm của mẹ và khóc, "Mẹ, mẹ Ơi!"

Đưa chiếc khăn tay trắng viền ren che lên mặt, và không để ý tới trong nhà đầy khách, Thôi Mẫn khóc theo con gái. Các khách phụ nữ

an ủi nàng, "Con gái của chị phải đạo hạnh trong ba kiếp trước mới được vào làm dâu trong một gia đình như thế!"

- Chàng rể tai to mặt lớn, có tướng giàu sang sau này.

- Vân Thụy, con không nên khóc như thế khiến mẹ con lo buồn. Nếu phần trên mặt con bị ướt, chúng ta phải thoa lại. Thôi bước lên kiệu mau lên, trễ rồi đó!

Những lời nói đã làm dịu Vân Thụy và cuối cùng nàng nín khóc. An Phúc vẫn ở trong phòng ngoài tiếp khách của nhà họ Trương tới đón dâu; nhà họ Trương nhắc nhở đã tới giờ đón dâu rồi. Đại Chí giằng em gái ra khỏi tay mẹ, bồng lên, và băng ngang qua phòng khách và đặt vào chiếc ghế trong kiệu hoa, ngay tại cửa trước. Khách trong phòng Vân Thụy đều đi theo Đại Chí ra cửa, tại đây các nhạc công bắt đầu thổi kèn đánh trống sửa soạn tiễn đưa cô dâu.

Thôi Mẫn trong trạng thái hôn mê thất thần, bước ra khỏi phòng con gái về phòng riêng và ngồi xuống cuối giường. Theo tập quán thì bà mẹ thường than van rên rỉ ồn ào khi con gái sắp được đưa về nhà chồng. Vì thế nàng khóc mặc sức, không kiềm chế, tuôn ra tất cả những bất hạnh của nàng kể từ ngày Lưu Trường Khanh lôi nàng lên lầu.

Dần dần chiếc kiệu hoa khuất dạng, và tiếng ồn ào của kèn trống trở nên mơ hồ. An Phúc và cha mẹ vẫn còn đầy một nhà khách khứa phải tiếp. Khách được mời ngồi quanh những chiếc bàn tròn trong phòng khách. Bằng một hành động bề ngoài, mẹ và chị An Phúc tới phòng Thôi Mẫn và chiếu lệ năn nỉ nàng đừng quá buồn phiền, và an ủi nàng bằng một chân lý rẻ tiền là con gái nhà ai cũng phải lấy chồng khi tới tuổi. An Phúc nhiều lần vào phòng để đưa cho vợ một chiếc khăn nóng, rót cho nàng một tách trà, hoặc bằng một giọng nhẹ

nhàng, xin nàng hãy vì sức khoẻ mà đừng buồn lo thái quá. Chàng cũng cho nàng biết nàng không phải lo việc tiếp khách, nhưng nàng cần phải nghỉ ngơi. Chàng bảo sẽ sai con ở mang cơm vào cho nàng.

- Nếu nàng không ra thì khách cũng không phiền hà gì đâu. Nàng phải nằm nghỉ sau khi ăn cơm trưa. Trong mấy ngày vừa qua nàng đã làm việc quá nhiều. Nếu nàng không nghỉ thì sẽ bị bệnh đấy. Sau khi tiễn khách, và dặn chúng nó dọn dẹp nhà cửa, ta sẽ vào với nàng. Và tối nay, ta sẽ bảo cho mẹ biết ta sẽ đem nàng đi Thượng Hải với ta. Nàng phải nghỉ đi.

Vai Thôi Mẫn rung rên vì khóc, chiếc khăn tay của nàng ướt đẫm nước mắt. Sau khi lau mặt bằng chiếc khăn chồng đưa, phấn trên mặt nàng trôi hết, để lộ ra một nước da vàng tái và hai mí mắt sưng húp. Nàng trông thực là bệnh hoạn.

- Mẹ không...

Chàng vỗ nhẹ lên vai nàng, không cho nàng nói nữa. "Ta biết, ta biết. Nhưng ta hứa với nàng mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nàng phải nghỉ sau khi ăn xong."

Con ở đem vào bốn đĩa thức ăn nhỏ và một bình cháo trên một chiếc khay kiểu Phúc Kiến bóng loáng. Thôi Mẫn từ sáng chưa ăn gì, cảm thấy đói khi mùi đồ ăn bốc lên mũi nàng. Sau khi con ở đi ra, nàng ăn một chén cháo, xúc miệng và rửa mặt một lần nữa. Khách bên ngoài vẫn cười và ồn ào trong trò chơi đổ ngón tay, nhưng nàng không có tâm trạng ra nhập cuộc chơi. Ngoài ra, đồ ăn trong bụng nàng, nổi một nhọc dòn dập từ vài ngày qua, và một đêm vừa qua không ngủ, tất cả đã đưa nàng vào một giấc ngủ trưa mê man. Nàng định sẽ ra tiếp khách ngay khi nàng ngủ dậy.

Nhưng vừa đặt lưng xuống, nàng chìm vào một giấc ngủ say sưa, mãi tới khi căn buồng tối hẳn nàng mới thức giấc. Ngơ ngác, nàng ngó nhìn chiếc đồng hồ trên chiếc kỷ trà bên cạnh giường, và mỗi lúc đó nàng mới biết nàng ngủ suốt cả buổi chiều. Nàng ngồi bật dậy, hất chiếc mền mỏng sang một bên, chiếc mền có lẽ do An Phúc đắp cho nàng. Căn nhà rất yên tĩnh. Nàng đoán An Phúc đang ở trong phòng của bà mẹ chồng.

Trong phòng mẹ chồng của nàng! Tim nàng hồi hộp đập mạnh trong lồng ngực. Không thể thế, không thể thế! Nàng lo lắng gấp chiếc mền mỏng lại, đứng trước cái tủ quần áo, nàng thoa chút son phấn lên mặt, chải lại tóc và vuốt thẳng quần áo bèo nhèo. Khi nàng sắp bước ra khỏi phòng, thì chiếc màn cửa bị giật mở toang và An Phúc đứng đó. Nàng co rúm như một trái banh, như thể là chiếc màn cửa đập vào nàng thay vì vào tường. Trong bóng tối, cái thẹo tím nâu của An Phúc nổi bật lên vì mặt chàng đã biến thành màu xám như tro, trong khi mí mắt trái giật giật như thể chàng đang trong một cơn động kinh. Thôi Mẫn hoảng hốt lùi lại một bước, tựa người vào chiếc tủ quần áo. Nàng cố gắng hỏi, "Chàng ở đâu? Em đang định đi tìm chàng."

An Phúc tiến một bước về phía nàng. Một tay nắm chặt chiếc áo thêu của nàng, chàng nhấc bổng nàng lên. "Nàng hỏi ta ở đâu hả? Nàng sợ muốn chết biết ta ở trong phòng của mẹ ta, phải không? Con điếm rẻ tiền! Hành động của nàng đẹp lắm!" Rồi chàng buông tay ra và Thôi Mẫn lão đảo, lưng nàng lại đụng vào chiếc tủ quần áo. "Hay lắm! Trong lúc ta làm ăn vất vả như một con ngựa ở Thượng Hải, nàng lén đưa đàn ông vào nhà! Nói cho ta biết, cho ta biết! Làm thế nào nàng dan díu với thằng lưu manh ấy?" Tiến lên một bước nữa,

An Phúc đứng sát nàng, ngón tay trở của chàng giống như ngón tay trở của bà mẹ, chỉ thẳng vào nàng, gần như chạm vào mặt nàng.

- Em đã muốn cho chàng biết chuyện này, em không bao giờ có ý định... gian dúa với hắn. Chính là tại gã họ Lưu đó, hắn dùng sức mạnh lôi em lên lầu...

An Phúc hất mặt về phía trước, chỉ tay vào mũi, và nói chận nàng, "Hà, nàng cho ta là một kẻ ngớ ngẩn hay sao? Nếu nàng không đồng ý, thì ai có thể làm gì được nàng? Mẹ thật là quá đúng, khi nói nàng là đồ rẻ tiền, sinh ra đã rẻ tiền rồi. Cút đi, gia đình nhà họ Trần không thể chứa một con người dâm dăng như nàng!"

Lập tức Thôi Mẫn quỳ xuống, hai tay ôm chân An Phúc, và nói, "Xin hãy nghe em! Em không bao giờ đồng ý chuyện đó, không bao giờ. Hắn cưỡng bức em. Em chỉ là một người đàn bà, làm sao em chống cự được hắn? Nếu em nói dối một lời thì sét đánh em chết ngay lúc này!"

An Phúc gầm lên, "Sét sẽ đánh chết nàng thực đấy! Nói hay lắm! Vậy thì tại sao nàng không tự tử đi khi hắn cưỡng bức nàng? Tại sao nàng không đập đầu vào chân giường để chết đi?"

- Đúng là những lời của mẹ! Vậy mà chàng hứa chàng sẽ không tin những gì mẹ nói!

An Phúc đập nàng ra, rồi nâng nàng dậy, tát chéo vào mặt nàng, mạnh đến nỗi nàng bị văng tới tận giường. Một dòng máu đỏ tươi ứa ra từ khoé miệng nàng. "Sao nàng dám phê bình mẹ sau khi nàng đã làm chuyện này?" Vung một cánh tay, An Phúc gạt tất cả những đồ son phấn trên mặt tủ quần áo xuống đất. Chiếc hộp phấn có tiếng nhạc bên trong kêu lên một khúc nhạc trong căn phòng tối tăm. An Phúc dùng chân đạp lên cái hộp phấn để chấm dứt tiếng nhạc.

"Trong suốt những năm qua, ta đối xử với nàng như một người đàn bà có tư cách, mua cho nàng cái này cái nọ cho nàng sung sướng. Ta không bao giờ ngờ rằng nàng bôi phấn lên mặt để quyến rũ đàn ông khác. Đêm nay, trước khi ta trở lại phòng này, nàng phải ra đi - ta không muốn trông thấy nàng một lần nữa!" An Phúc bước ra khỏi phòng, gạt tấm màn cửa mạnh đến nỗi chiếc màn cửa đập vào bức tường.

Vào khoảng nửa đêm, khi An Phúc lảo đảo bước vào phòng, Thôi Mẫn vẫn còn ngồi nguyên chỗ cũ. Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ngọn đèn dầu thấp lờ mờ. Chàng buông người xuống chiếc ghế gụ, bên cạnh bàn; chiếc bàn lung lay khiến cho ngọn đèn cũng chập chờn và căn phòng trở nên tối hơn. Thấy chồng say rượu, Thôi Mẫn vội đứng dậy, rót một tách trà, và hai tay bưng lại cho chàng. An Phúc uống hết tách trà mà không quay lại nhìn nàng, và đặt mạnh tách trà lên bàn, làm cho ngọn đèn mờ hơn nữa. Rồi chàng đứng dậy bước vào phòng trong. Không buồn cởi chiếc áo choàng dài, chàng nhào lên cái giường mà Vân Thụy thường ngủ mỗi khi chàng vắng nhà. Thôi Mẫn tìm một chiếc mền mỏng và bước vào phòng trong. Nàng muốn đắp mền cho chàng nhưng không dám, sợ chàng nổi nóng. Nàng đứng tư lự một lát, rồi thở dài và quay đi, bỏ cái mền trên chiếc rương. Sau khi vắn đèn nhỏ hơn nữa, nàng cởi quần áo và nằm trên chiếc giường của nàng.

Những tư tưởng rối mù khiến nàng không thể ngủ được. Nàng nghĩ đến Vân Thụy ở trong phòng tân hôn ngay lúc đó, đang phải chịu đựng những trò đùa rởn và chế riễu của khách dự tiệc cưới. Nàng không biết Đại Chí có thể che chở cho em gái được không. Trương Xương Đức tỏ ra một thanh niên khôn ngoan. Chắc nó biết cách làm

cho khách phải đi ra khỏi phòng tân hôn. Nàng không biết khi chỉ có hai người trong phòng, thằng nhỏ có dịu dàng với Vân Thụy không. Dẫu thế nào, nàng cũng không rời bỏ căn nhà này cho đến khi nàng trông thấy Vân Thụy trở về nhà với chồng trong ba ngày nữa. Liệu An Phúc có nhẫn tâm đẩy nàng ra khỏi nhà ngay không? Nàng ghì chặt cái gối vào ngực để chặn cơn đau trong tim nàng. Chiếc khăn phủ gối bên dưới đầu nàng ướt và lạnh. Nàng không biết nàng khóc từ bao lâu rồi.

- Thôi Mẫn, Thôi Mẫn! Rót nước, ta khát muốn chết đây!

An Phúc gọi nàng bằng một giọng ngái ngủ. Thôi Mẫn mừng rỡ và vội rót một tách trà lạnh. Tay cầm chiếc đèn tù mù và tách trà, nàng đi vào buồng trong, và trông thấy chồng nằm xấp trên giường, đầu thò ra ngoài cạnh giường. Nàng đặt cây đèn và tách trà xuống, nàng khéo léo lật ngược chồng lại, đặt đầu chồng tựa vào ngực. Rồi nàng nói lỏng cổ áo choàng của chồng, và đưa tách trà vào miệng chồng. An Phúc uống một hơi cạn tách trà, và nói nửa thức nửa ngủ, "Chị Nghĩa Phần lời ta sang nhà Tam Gia chơi mà chược. Ta uống nhiều rượu quá. Hừ ta khát quá! Thôi Mẫn, nàng đâu rồi?"

Nàng vịn to ngọn đèn, vuốt tóc chồng. Nàng cúi xuống nhìn mặt chồng. "Em đây. Bây giờ chàng thấy khá chưa?"

An Phúc tỉnh ngủ dần dần và trông thấy vợ. Con mắt trái của chàng co lại, và chàng ngồi bật dậy như thể bị điện giật. "Nàng ở đây làm gì? Đi ra ngay! Ta không muốn nhìn thấy nàng nữa!" Nhưng chàng đã nhìn thấy nàng quá rõ trong bộ quần áo ngủ màu hồng, hai đầu vú nhô lên bên dưới làn vải mỏng, và hai đùi nàng mịn và trắng nõn. Chàng vội quay nhìn đi chỗ khác.

Trông thấy mặt chồng không còn cộc cằn như hồi chiều, Thôi Mẫn

gục vào ngực chồng và khóc ai oán. "Chàng thực tâm đuổi em đi phải không? Chàng không còn nghĩ gì đến hai mươi năm yêu thương nhau hay sao? Chàng có thể chửi rửa và đánh đập em, và em sẵn sàng chịu đựng, nhưng em van xin chàng đừng đuổi em đi! Có bao giờ em nói dối chàng điều gì không? hoặc làm bất cứ việc gì khiến chàng buồn lòng không? Có không? Xin nghĩ kỹ lại. Còn về chuyện này, Trời làm chứng cho em, khi cái tên vô lại họ Lưu ấy lôi em lên lầu, em có nghĩ đến việc tự tử. Nhưng em cũng lo sợ một người như hắn sẽ làm bất cứ điều gì nếu không được toại nguyện - em muốn bảo vệ gia đình. Hãy nghĩ lại đi, nếu em là loại người rẻ tiền, thì em có giữ mình trong sạch trong suốt hai mươi năm qua cho chàng không?"

Lời van xin đầy nước mắt của nàng làm An Phúc dịu lại đôi chút. Xoay người nàng lại, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng và hỏi, "Có phải mỗi lời nói của nàng là đúng không?"

- Nếu em nói một lời nào chỉ đúng một nửa thì sẽ bị Trời Đất trừng phạt! A, em nhớ rồi...

Nàng nhảy xuống giường, chạy vội về phòng, lôi ra một hộp đựng giày dưới gầm giường, và chạy vào với An Phúc, và chìa ra cho chồng coi một bộ quần áo lót và một chiếc áo bị xé rách. "Hãy coi quần áo này. Đây là bằng chứng của em. Hắn xé quần áo của em ra.."

Từ những manh quần áo rách ấy, An Phúc tưởng tượng cái thân thể trần truồng của vợ và bàn tay của Lưu Trường Khanh trên tấm thân thể ấy. Bên dưới bộ quần áo ngủ màu hồng, chàng trông thấy không những cái thân thể mịn màng và mềm mại của vợ, mà còn trông thấy hàng ngàn bàn tay của cái tên khốn kiếp ấy nữa. Bỗng nhiên như thể

là chàng đã chết, mặt chàng biến thành màu của bao tử cá đã chết. Toàn thân chàng như thể bị tê liệt, đổ gục xuống thành đầu giường. Mí mắt trái của chàng lại co giật dữ dội. "Thôi đừng nói nữa. Đem những cái này đi! Đem đi!"

Thôi Mẫn bỏ ra ngoài và quay trở lại, trên tay không có gì. Nàng quỳ xuống và ôm lấy chân chồng. "Nếu chàng không thể tha thứ cho em theo như lời em kể, xin hãy nghĩ đến Đại Chí và Vân Thụy và đừng..."

An Phúc nói ngay, nhưng giọng nói gần như không còn sinh khí nữa. "Nàng có thể ở lại. Sáng mai ta sẽ thu gọn hành lý và đi Thượng Hải ngay."

Nàng sợ hãi ngẩng lên nhìn chồng. "Chàng không đem em đi Thượng Hải ư? Chàng vẫn không tin em ư? Em rất sạch sẽ. Em không làm điều gì để nhục đến chàng mà."

- Ta tin nàng, đó là lý do tại sao nàng có thể ở lại đây. Ta biết nàng không còn nơi nào để đi nữa.

Thôi Mẫn chậm chạp đứng dậy, mắt chăm chú nhìn chồng. "Nhưng chàng không còn muốn có em nữa phải không? Chàng không trở về đây nữa phải không?"

An Phúc tránh mắt vợ. "Chừng nào cha mẹ còn sống, ta vẫn phải trở về thăm. Những giữa ta và nàng không còn gì nữa. Ta sẽ không đuổi nàng ra khỏi cửa, và cũng không nói một điều gì cho Đại Chí và Vân Thụy biết. Ta sẽ xin mẹ không nói cho chúng nó biết chuyện này. Ta sẽ gửi tiền cho nàng hàng tháng như thường lệ." Mặt An Phúc không còn tái mét và mí mắt trái không co giật nữa. "Nhưng, giữa nàng và ta không còn gì nữa."

Thôi Mẫn lùi dần. Nàng kêu lên "An Phúc." Đây là lần đầu tiên trong

cuộc đời chồng vợ nàng gọi tên chồng. An Phúc hơi giật mình vì không quen gọi thẳng tên như thế, chàng nhìn nàng như thể nhìn nàng lần đầu tiên. Nàng nói, "An Phúc, em hiểu. Đừng nói thêm một lời nào nữa. Em chỉ muốn chàng sẽ không hối tiếc." Nàng lùi ra khỏi phòng, để lại cho chàng cây đèn tù mù và tách trà không trên bàn ngủ cạnh giường.

Sáng hôm sau, An Phúc bị đánh thức bởi tiếng kêu hoảng hốt của con ở. Nó kêu:

- Ông chủ ơi! Ông chủ ơi! Bà chủ đâu? Không thấy bà ấy đâu cả! Chàng ngồi bật dậy và mí mắt co giật dữ dội đến nỗi chàng phải lấy tay bịt lại. "Mày nói gì thế?"

- Bà chủ đi đâu rồi! Bà chủ biến mất rồi! Lão ông và lão bà, bà Lưu, Trương Tẩu và con nữa đã tìm khắp nơi mà không thấy bà chủ đâu cả!

Chàng nhảy xuống giường, hai tay nắm lấy cánh tay gầy khảnh khiu của con ở, và lay mạnh, "Mày đã tìm khắp nơi chưa? Mày có chắc không?" Bỗng chàng không lay con ở nữa, và đứng chết trân; khó khăn lắm chàng mới nói hết câu hỏi, "Mày đã tìm ngoài ao chưa?" Trước khi con ở trả lời, An Phúc chạy xô vào phòng Thôi Mẫn, căn phòng chung của hai người, và suýt đụng phải cha mẹ đứng ngay tại cửa phòng.

Bà mẹ giơ tay và giữ chàng lại. "Có tìm ngoài ao rồi, nhưng không thấy gì. Ta nghĩ nó không tự tử đâu. Nó không phải loại người như vậy."

An Phúc nhìn vào mắt mẹ như muốn tìm một sự bảo đảm. Rồi chàng trông thấy cái nhếch mép khinh bỉ của bà mẹ, một sự biểu lộ mà chàng đã từng biết, nhưng vẫn chưa biết rõ. Lần đầu tiên trong đời,

chàng phẫn nộ với mẹ. "Thế thì mẹ nghĩ vợ con đi đâu!"

Ngạc nhiên và cảm thấy bị xúc phạm bằng cái giọng bất thường của con trai, bà mẹ bắt bẻ lại, "Làm sao ta biết được? Có thể nó đi theo cái thằng lưu manh ấy!"

Ông bố bực mình với bà vợ. "Mẹ thằng An Phúc! Bà nói gì vậy?" Rồi ông quay lại nói với con trai, "Có thể nó trở về nhà cha mẹ nó."

An Phúc nhìn ra ngoài cửa sổ, cái sân trống vắng dường như trống trải hơn dưới ánh nắng rực rỡ. "Cha ơi, con không biết. Con không biết. Vợ con chẳng còn ai cả..."

Bà mẹ ngồi xuống chiếc ghế gụ bên cạnh cửa, và nhồi thuốc vào cái điếu. "Ta mà là con thì ta sẽ không lo ngại nó đi đâu. Ta có thể nói là một dịp may loại bỏ được nó."

An Phúc nhìn bà mẹ. Bà ta gân cổ hút thuốc đến nỗi hai má lõm xuống, gò má và cằm nhô hẳn ra. Chàng bực mình mẹ hơn bao giờ hết, vì tính tình quái quỷ và sự lãnh đạm của mẹ; chàng cài lại khuy cổ và vuốt thẳng chiếc áo choàng. "Con đi tìm vợ con."

Bà mẹ ngừng hút thuốc và hỏi con. "Cái gì?"

An Phúc nhìn thẳng vào mắt ông bố như muốn xin một sự thông cảm. "Cha ơi, con sẽ đi tìm vợ con. Khi tìm thấy, con sẽ đưa vợ con đi Thượng Hải."

Bà mẹ dằn cái điếu xuống bàn và đứng dậy. "Con nói gì vậy? Con mất trí rồi ư? Con đem nó đi Thượng Hải với con sau cái việc nó đã làm cho con? Sau khi nó đã làm ô danh nhà họ Trần? Con có còn là người đàn ông không?"

- Thưa mẹ, con biết nàng đã làm chuyện gì, và nàng làm chuyện ấy vì... mẹ đấy.

Rồi chàng hai tay ôm mặt và nói tiếp, "Trong những năm dài vừa

qua, nàng không phải là một người con dâu tốt ư? Nàng có là người mẹ tốt của Đại Chí và Vân Thụy không?" Những lời nói tuôn ra qua kẽ những ngón tay nghe có vẻ khô khan.

Chàng nghe thấy ông bố nói, "Nếu con muốn đi tìm nó thì con phải đi ngay."

Chàng ngẩng đầu lên, bắt gặp mắt của ông bố và nhìn mắt bố một lúc, rồi gật đầu. "Con đi đây, cha ời. Chào mẹ." Chàng bước hai bước dài, đẩy chiếc màn cửa ra và biến mất, tiếng bước chân của chàng tắt dần ở cuối hành lang.

Bà mẹ chạy vội ra cửa, "An Phúc, An Phúc!"

- Thôi để nó đi.

Bà quay bộ mặt mỏng về phía chồng và nói dần giọng, "Tôi chỉ muốn nó ăn một cái gì trước khi nó đi!"

Nguyễn Vạn Lý phỏng dịch